

Porubské noviny

Číslo: **47**

JÚN 2006

Ročník: **XII.**

V tomto čísle nájdete:

- Parlamentné voľby 2006
- Oprava mosta cez Váh
- Návšteva z Dánska
- Cirkevná rubrika
- Rozhovor s ev. farárom
- Porubská kapela
- Naši jubilanti
- Až dozrieme 50-ka
- Školské zrkadielko
- Šport

• Pohľad na Závažnú Porubu z Brestovej. Foto: JUDr. F. Balažka

Voľby do NR SR

Dňa 17. júna 2006 sa uskutočnili voľby do Národnej rady Slovenskej republiky. Voľby sa konali po prvýkrát v jeden deň v dobe od 7.00 hod. do 22.00 hod. a po prvý raz sa volilo i korešpondenčnou formou. Vo volebnom okrsku č. 1 v Závažnej Porube ako prvá volička pristúpila k volebnej urne Janka Dudová.

Výsledky volieb

Počet voličov zapísaných v zozname	1020
Počet voličov, ktorí sa zúčastnili	621
Počet voličov z cudziny	2
Počet voličov, ktorí odovzdali obálku	619
Počet platných odovzdaných hlasov	613

Počet platných hlasov odovzdaných pre každú politickú stranu, politické hnutie alebo koalíciu:

Ľavicový blok č. 1	1
Strana občianskej solidarity č. 2	2
Strana demokratickej ľavice č. 4	2
Združenie robotníkov Slovenska č. 5	3
Kresťanskodemokratické hnutie č. 6	11
Aliancia nového občana č. 8	21
Hnutie za demokraciu č. 9	6
Strana maďarskej koalície č. 10	2
Slobodné fórum č. 11	27
Prosperita Slovenska č. 13	1
Ľudová strana - Hnutie za demokratické Slovensko č. 14	40
Komunistická strana Slovenska č. 16	39
Slovenská demokratická a kresťanská únia - Demokratická strana č. 18	116
SMER - sociálna demokracia č. 19	205
Slovenská národná strana č. 20	131
NÁDEJ č. 21	6

Európsky deň Národných parkov v Závažnej Porube

Prvý Národný park v Európe vznikol 24. mája 1909 vo Švédsku. Jeho vyhlásenie je možné považovať za jeden z najvýznamnejších dátumov v celosvetovej ochrane prírody. Preto Európska federácia Národných parkov a prírodných parkov Európy – EURO PARC vyhlásila tento deň za **Európsky deň národných parkov (EDNP)**, ktorý sa oslavuje od roku 1999. Hlavným zmyslom EDNP je upozorniť na nenahraditeľný a neustále stúpajúci význam národných parkov pri záchrane prírodného a kultúrneho dedičstva Európy. Na oslavu výročia vzniku prvého národného parku Správy chránených území Európy každoročne organizujú spoločensko-kultúrne podujatia určené pre verejnosť.

Správa Národného parku Nízke Tatry nie je žiadnou výnimkou. Ku Európskemu dňu Národných parkov, každoročne vždy v inej obci na území Národného parku Nízke Tatry a jeho ochranného pásma, organizuje spoločenské podujatie pre miestnych obyvateľov. Počas spoločného stretnutia Správa Národného parku Nízke Tatry prezentuje miestnym obyvateľom formou priameho dialógu široké spektrum aktivít Správy, ich celospoločenský význam. Samozrejme, nezabúda sa ani na najmladšiu generáciu, pre ktorú vždy pripraví zaujímavé ekologické hry. Záujemcov o terénnu exkurziu každoročne poteší výlet v sprievode ľudí, ktorých hlavnou pracovnou náplňou je viesť a poznať prírodné hodnoty národného parku. Ako spomienku na pekný deň a zároveň stály symbol vzájomnej spolupráce s obcou osadí informačný panel o Národnom parku Nízke Tatry.

V sobotu **27. 5. 2006** sme sa spoločne zišli práve v obci Závažná Poruba. Jednej z najmalebnejších obcí Liptova, ktorá sa rozprestiera na úpätí Poludnice. Bolo to stretnutie ľudí, ktorí si majú čo povedať. Ľudí, ktorých spája spoločný vzťah ku krásam Liptova. Na úvod môžeme len poďakovať za srdečné privítanie a príjemnú atmosféru dňa, ktorý nasledoval. Na začiatok Európskeho dňa národných parkov sa prítomným veľkým aj malým občanom obce, pracovníkom Správy prihovoril starosta obce Pavel Baráni, ktorý vo svojom krátkom príhovore okrem milého privítania vyzdvihol potrebu racionálnej ochrany prírody práve s ohľadom na dobu v ktorej žijeme. Environmentálna pracovníčka Správy NAPANT-u Ing. Marta Jurčáková následne objasnila základné motívy vzniku a osláv dňa národných parkov.

Je pravda, že nás troška mrzí slabšia účasť najmä dospelých častí publika. Určite sa pod túto skutočnosť podpísalo najmä nepriaznivé počasie a sobota, ktorá sa v súčasnej dobe oslavuje najmä v práci. Avšak tí najdôležitejší prišli, za čo chceme rodičom poďakovať. A nielen prišli, ale aj zatancovali a zaspievali. Všetkým prítomným sa určite veľmi páčilo vystúpenie malých tanečníkov z folklórneho súboru Porubčianček.

Pre žiakov materskej škôlky a základnej školy sme mesiac pred uskutočnením tohto podujatia vyhlásili výtvarnú súťaž zameranú na ochranu prírody. Výtvarné práce boli vystavené v priestore vestibulu miestneho obecného úradu. Taktiež sme tam inštalovali výstavu, ktorá bola vytvorená k 25. výročiu založenia Správy NAPANT.

Po prehliadke súťažných výtvarných prác pracovníci S-NAPANT ocenili víťazné práce.

Na záver pracovníci S-NAPANT uskutočnili po skupinkách s deťmi rôzne ekohry a deti mali možnosť si zblízka pozrieť exponáty preparátov rôznych druhov zveri (medveď, svišť, veveričky...) a všeličo sa o zvieratkách žijúcich v Nízkych Tatrách dozvedieť. Samozrejme, v rámci tradície sme v obci Závažná Poruba zanechali stopu, ktorá bude tento deň pripomínať. Určite ju spozorujete pri vašich dlhých vychádzkach do prírody, ale aj počas krátkych nedeľných prechádzok obcou. Ak budete mať čas, pristavte sa na hornom konci oproti cintorínu a venujte chvíľu času pre poznanie okolia rodnej obce.

Na záver len pár postrehov z krátkej návštevy. Obec Závažná Poruba, či už vďaka jej občanom, či súčasnému vedeniu samosprávy, reprezentuje jednu z najuvedomelejších obcí na Liptove. A neplatí to len pre oblasť ochrany prírody a tvorby životného prostredia. Sme radi, že sme mohli stráviť čas s občanmi Závažnej Poruby a dúfam, že nielen my sme odchádzali zo spoločného stretnutia o čosi bohatší.

Ing. Zuzana Kaliská

OBEČNÉ SPRAVODAJSTVO

Z rokovania OcZ

Apríl

Na aprílovom zasadnutí OcZ veliteľ Dobrovoľného hasičského zboru predniesol správu o činnosti zboru za uplynulé obdobie. Konštatoval, že ostrý zásah nebol potrebný. Hlavnou činnosťou zboru zostáva prevencia. Je nutné vykonať revízie skúšky hydrantov a doplniť časť nefunkčného materiálu.

Správu o činnosti Športového klubu predložil jeho predseda Ing. Pavel Beťko. Podrobne analyzoval činnosť jednotlivých klubov a zhodnotil ekonomickú efektívnosť prevádzky Chaty Opalisko. Poslanci schválili zámer „Rekonštrukcia maštale na penzión Závažná Poruba“ a následne zmenu textovej časti územného plánu obce za účelom podpory rozšírenia stravovacích a ubytovacích zariadení a skvalitnení služieb zákazníkom.

Obecné zastupiteľstvo schválilo prípravu a vypracovanie projektu rozdelenia Severoslovenskej vodárenskej spoločnosti a.s. na 6 nástupníckych organizácií, kde jednou z novovzniknutých organizácií bude samostatná Vodárenská spoločnosť Liptovský Mikuláš, do ktorej bude patriť aj naša obec.

Máj

Obecné zastupiteľstvo odsúhlasilo zrušenie „Identifikačného čísla organizácie“ pre Miestne osvetové stredisko z dôvodu jeho pričlenenia k Obecnému úradu.

Poslanci prerokovali žiadosť Detského folklórneho súboru Ďumbier o finančnú výpomoc. Odsúhlasili príspevok na činnosť vo výške 5000,-Sk. V prípade potrieb obce je súbor ochotný pripraviť program podľa našich požiadaviek.

Jún – mimoriadne zasadnutie

Na mimoriadnom zasadnutí schválili poslanci dohodu napísanú vo veci zabezpečenia výstavby kanalizácie Liptovský Mikuláš – Závažná Poruba a komisiu pre výberové konania v zložení: Ing. Vladimír Lehkoživ, Ing. Ján Beťko, Pavel Baráni.

Jún – pravidelné zasadnutie

Za účasti konateľov firmy Opalisko s.r.o. OcZ odsúhlasilo výstavbu lanovky podľa pôvodne navrhovanej trasy a taktiež nájomnú zmluvu na lyžiarsky vlek na dobu trvania 10 rokov. Ročný nájom lyžiarskeho vleku je 250 000,- Sk bez inflačného nárastu.

Ing. Eugen Vadovický, zástupca starostu

Naše speváčky v Lipt. Jáne

Pri slávnostnom podpisovaní dokumentu o medzinárodnej spolupráci medzi obcou Liptovský Ján a francúzskou dedinkou Fontaine Le Porte (27.5.2006) účinkovala Ženská spevácka skupina Závažnej Poruby pod vedením pána Vadovického.

Oprava mosta cez Váh

Iste ste si všimli rušnú stavebnú činnosť na moste cez Váh v Okoličnom a obmedzenie premávky riadenej semaforom. Z akého dôvodu sa pristúpilo k takejto rozsiahle oprave, sme sa opýtali Ing. Pavla Beťku, výrobné - technického námestníka Cestných stavieb s.r.o., ktoré sú dodávateľom všetkých rekonštrukčných prác.

• **Pán inžinier, kedy bol postavený spomínaný most?**

Tento most bol postavený v rokoch 1950 - 1951. Na jeho budovaní sa podieľali aj porubskí murári, zvlášť majstri remesla kamenárskeho. Patrí medzi klasické mosty. Prefabrikované nosníky typu VLOŠŠÁK stoja na siedmich betónových podperách. Parametre boli nasledovné: dĺžka 84 m, šírka vozovky 5 metrov, na každej strane metrový chodník, výška zábradlia 110 cm.

• **Prečo sa pristúpilo k takejto rozsiahlej oprave?**

Pri pravidelnej statickej zaťažovacej skúške sa zistilo, že piliere č. 2 a č. 3 vykázali nadmerné sadnutie a horná stavba je poškodená v celom rozsahu. Bezpečnosť premávky, strategický význam mosta pre priemyselnú zónu a obec Závažnú Porubu si teda vyžiadali komplexnú rekonštrukciu a opravu celého mostného objektu.

• **Popíšme stavebno - technické riešenie opravy...**

Najskôr bolo potrebné podchytiť sadajúce piliere formou mikropilót (pod každým pilierom 24 kusov) a ich hlavy spriahnuť železobetónovým prahom. Tieto práce sa stihli vykonať za nízkej hladiny Váhu. Vzhľadom na nevyhovujúcu šírku mosta bolo potrebné rozšíriť vozovkovú časť o jeden meter, vymeniť mostový zvršok a zriadiť nové kotvenie chodníkov vrátane zábradlia a náterov.

• **Aké sú náklady?**

Investičný náklad predstavuje čiastku 14 miliónov Sk. Investorm stavby je Slovenská správa ciest Liptovský Mikuláš, stavebné práce robia Cestné stavby s.r.o. L. Mikuláš. V rámci tejto rekonštrukcie je potrebné premiestniť aj dva diaľkové káble a k nim pridať optický kábel. V druhej rímse ponechať otvor pre budúce osvetlenie.

• **Uveďte termín ukončenia všetkých prác.** Predpokladaný termín ukončenia všetkých prác je august 2006.

• **I napriek rozsiahlej rekonštrukcii mosta je jasné, že svojou kapacitou nemôže pokryť rastúce požiadavky kamiónovej dopravy do priemyselnej zóny. Takže, ako vyzerá perspektívne riešenie tohoto problému?**

V budúcnosti (výhľad päť rokov) sa uvažuje vybudovať zo štátnej cesty č. 18 nový úváždač na diaľnicu, hneď povýše firmy Swedwood a následne premostiť riekú Váh približne tam, kde vedie cesta do Stošíc.

• **A ešte niečo. Aký je stav nadjazdu ponad diaľnicu do Závažnej Poruby?**

Tento mostný objekt spĺňa všetky kritériá cesty III. triedy pri zníženej rýchlosti 40 km / hod.

Pripravil Dušan Migaľa

Oprava cesty

Za skorej jari roku 2006 sa vykonala rozsiahla oprava miestnych komunikácií v našej obci. Poškodené úseky cesty sa frézovali a položil sa nový asfaltový koberec. Rozsiahla investičná akcia bola uhradená z prostriedkov VÚC v Žiline. Frézovací stroj na Hlavnej ulici.

Od vojny 61 rokov

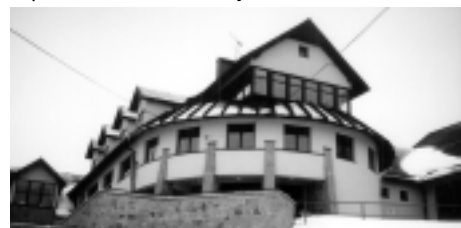
Deň víťazstva nad fašizmom a koniec II. svetovej vojny si obec pripomenula dňa 6. mája 2006. Vence k pamätníkom padlých položili predstavitelia obce, členovia MO SZPB, pozostali a príbuzní obetí. Predseda MO SZPB v Závažnej Porube Peter Beťko (1920) sa položením vencov poklonil pamiatke vojakov, partizánov i civilných osôb.

Naši v Poľsku

• Jan Smarduch s potešením prijal upomienkový darček od Závažnej Poruby

Pri príležitosti 5. výročia nadviazania priateľských kontaktov medzi Gminou Nowy Targ a obcou Závažná Poruba vycestovala dňa 19. marca 2006 do susedného Poľska delegácia obce v zložení: P. Baráni, starosta, Ing. E. Vadovický, zástupca starostu, Ing. P. Beťko, poslanec OcZ, predseda ŠK, poslanec OcZ a predseda kultúrnej komisie Dr. D. Migaľa. Na radnici v Novom Targu privítal hostí Wójt Gminy Jan Smarduch a poslanci samosprávneho kraja. Na tomto stretnutí hodnotili úroveň a rozsah vzájomnej spolupráce v oblasti kultúry a športu. V závere rokovania vyjadrili vôľu pokračovať spoluprácou v rôznych oblastiach spoločenského života. Naša delegácia si počas návštevy prehliadla i novovybudovanú školu v Novom Targu, ktorú k 1. septembru 2006 odovzdajú do užívania.

• Objekt novej školy v Novom Targu. Zaujímavá architektúra, netradičné riešenie interiéru.

• Oprava spodnej stavby mosta, apríl 2006

Mama je krajšia ako májový kvet

Deň matiek sa oslavuje v druhú májovú nedeľu. Tento sviatok si v súčasnosti pripomína viac ako 46 krajín. Neoslavuje sa však v jeden deň. Napríklad v Anglicku si ho pripomínajú v pôstnu nedeľu pred Veľkou nocou. Je zaujímavé, že v USA sa venuje osobitná pozornosť aj svokrám. Deň svokier sa oslavuje v štvrtú októbrovú nedeľu. Čo by sa stalo, keby sa tento sviatok zaužíval aj u nás?

Deň otcov si pripomíname v tretiu júnovú nedeľu. Myšlienka, že si treba uctiť aj otcov vznikla v meste Spokane, štát Washington.

Chceme pripomenúť, že Deň matiek i Deň otcov nadobúdajú v súčasnej dobe osobitnú dôležitosť. Jednoducho prečo? Pretože každé prečo, má svoje preto: manželský zväzok nahrádza voľnejší partnerský vzťah, stúpa rozvodovosť a priam alarmujúca je nízka pôrodnosť. V tomto kontexte má rodina: otec, mama a ich deti nesmierne vysokú hodnotu. DM

Deň matiek v Závažnej Porube

Pripomeňme v tejto chvíli, že Majster slova tento fakt vyjadril presne, dokonale a pravdivo krásne v znárodných Modlitbičkách:

Ako bolo na počiatku

Milan Rúfus

*Ako bolo na počiatku,
nech je tak i s nami.
Aby deti otcov mali,
aby mali mamy.*

*Ako mali na počiatku,
aj my nech tak máme.
Aby bola Božia Matka
v každej ľudskej mame.*

*To, čo bolo na počiatku,
daj nám, dobré nebe.
Aby každý ľudský otec
nosil Otca v sebe.*

*Opatruj v deň svojho sviatku,
Bože, tento plameň.
Ako bolo na počiatku,
nech je navždy.
Amen.*

FOTORIPORT

Máj, máj, máj zelený, spolu s Dánmi sadený

Videbæk Folkdancers

Farvel in Danmark

V dňoch 22. - 25. mája 2006 hostila naša obec 43 člennú skupinu tanečníkov folklórneho súboru DGI Vestjylland z Dánska. Hostia boli ubytovaní v rodinách.

Vzácnu návštevu prijal starosta P. Baráni a oboznámil s históriou a súčasnosťou obce. Pri zápise do Pamätnej knihy zaspievala Ženská spevácka skupina Závažnej Poruby aj hymnu Európskej únie. Potom sa predstavili porubské mažoretky. Popoludní odcestovali do Vysokých Tatier a večer besedovali s funkcionármi domácej ŠK. Na druhý deň vystúpili v Dome kultúry v Liptovskom Mikuláši pre žiakov mikulášskych škôl a potom si so záujmom prezreli Demänovskú jaskyňu Slobody. Vo večerných hodinách zavítali na Hotel EBO, kde sa predstavila folklórna skupina Poludnica. Vo štvrtok vycestovali do Víkolínca, okúpali sa v Bešeňovej, prezreli si artikulárny chrám v Lazisku a Areál vodných športov v L. Mikuláši. Zapojili sa do sadenia mája a na rozlúčku uviedli svoj tanečný program. Vysoko ocenili porubskú pohostinnosť a zaujímavý program. Rozlúčili sa pozvaním do Dánska v roku 2008. Dovidenia v Dánsku - Farvel in Danmark. Zostavil DM

CIRKEVNÁ RUBRIKA

Rodičom sa človek môže stať

Aj keď sú pred nami prázdniny, môj príhovor chce byť príhovorom k rodičom. Aj prázdniny môžu využiť k tomu, aby sa zamysleli nad svojím povoláním rodičov. Nie sú školy, kde by sa rodičia mohli naučiť stať sa dobrými rodičmi. Hovorí sa, že život je najlepšou školou. A tak rodičia – samoukovia sú častokrát ponechaní na seba samých. O to viac poteší, keď vidíme okolo seba rodičov, ktorí vychovávajú svoje deti s nadšením a vedú ich životom láskavou a pozornou rukou.

Každý rodič má určitý repertoár myšlienok, názorov, presvedčení, ktorý uplatňuje. Niektorí napríklad si myslia, že nie je dobre, keď jeho dieťa pociťuje nedostatok alebo bolesť; že mu nesmie nikdy nič chýbať a pod. Tieto názory sú určite dôležité a mnohým v živote aj pomohli, ale nie vždy tieto názory sú pravdivé, racionálne a pre deti užitočné. Veci sa menia, lebo svet sa mení, a preto je potrebné, aby sa rodičia vedeli naučiť počúvať a viesť rozhovor so svojimi deťmi.

Vedieť vytvoriť pokojnú atmosféru – Domáca atmosféra je niekedy plná napätia, nervozity, nedočkavosti a nepravosti. Prílišný autoritatizmus zapríčiňuje frustrácie, nedôveru, hnev. Aby sa vytvorila pokojná a vyrovnaná atmosféra, rodičia sa musia naučiť prijať a akceptovať svoje deti, jednať s nimi ako s osobami, počúvať ich a dodávať im odvahy, podporiť zmysel pre spoločnosť, zodpovednosť prostredníctvom použitia racionality a slobody, ale nevzdať sa ani svojej úlohy rodiča.

Je potrebné, aby rodič vedel prijať svoje dieťa v jeho individualite, jedinečnosti a originalite. To neznamená súhlasit' s akýmkoľvek správaním. Tu je dôležité vedieť odlišit' chybu od osoby, ktorá pochybila. Nie je jednoduché vedieť dieťa prijať pozitívne vždy a všade, ale ukázalo sa, že vo chvíli, keď rodičia viac prijímajú svoje deti, títo začínajú viac prijímať aj svojich rodičov, začínajú byť pozornými voči ich pocitom a potrebám.

Prijať znamená aj rešpektovať svoje dieťa. Rodičia často hovoria svojim deťom, ale málokedy hovoria s nimi: rozprávať sa s osobou znamená brať ju do úvahy. Mnohokrát spôsoby našej komunikácie s našimi deťmi prezrádajú, že ich nerešpektujeme, lebo si myslíme, že sú neschopné. Keď sa dieťa cíti rešpektované, začne samo prejavovať rešpekt a ponúka svoju spoluprácu.

Vytvoriť príjemnú atmosféru znamená počúvať a pochopiť. Z rôznych výskumov sa ukázalo, že mnohí mladí hovoria, že rodičia ich málo počúvajú. Na to je potrebný postoj pokoja, otvorenosti, trpezlivosti, očakávania, ktorý dovoľí, aby dieťa mohlo vyjadriť svoje najvnútornejšie pocity bez strachu a bez potreby niečo zakryť. Preto je i dôležité podporovať svoje deti, aby sa s rodičmi porozprávali.

A naopak, deti sa naučia rozprávať sa od svojich rodičov, ak aj oni sú schopní prijať pocity svojich detí.

Podporiť samostatnosť a nezávislosť – Nie je jednoduché naučiť deti samostatnosti, predovšetkým pre rodičov, ktorí sú prehnane autoritatívni. Samostatnosť a nezávislosť neznamená nezáujem, ale dôvera vo vlastné schopnosti, možnosť využiť svoju zodpovednosť. Mnohým rodičom môže prekážať, že dieťa, keď vyrastá, ich už nepotrebuje, že je schopné postaviť sa na vlastné nohy. Skúsenosť nás učí, že ak budeme podporovať samostatnosť a nezávislosť našich detí, podporíme v nich schopnosť vytvoriť si osobnosť bohatú na zručnosti, ktorú sú potrebné pre spoluprácu a spoluúčasť.

Znamená to samozrejme aj vedieť dôverovať svojmu dieťaťu, že je schopné zvládnuť tie veci, ktoré sa ho týkajú: poriadok v izbe, príprava na školu, domáce úlohy, vzťahy s priateľmi, s dospelými atď. Rodičia by mali robiť politiku nezakročenia, podpory a povzbudzovania.

Schopnosť robiť múdre, pozitívne, konštruktívne a vhodné rozhodnutia, je cieľom pomalého a dlhého procesu dozrievania, ktorý vyžaduje mať výchovného sprievodcu. Prvým takým sprievodcom sú práve rodičia.

Vyhýbať sa postojom ľutovania – Niekedy máme pokušenie ľutovať naše deti: to však môže znamenať, že oslabujeme ich schopnosť pousilovať sa vlastnou silou. Takto oberáme naše deti o odvahu a o ochotu riskovať, čo je veľmi potrebné na zvládnutie života. Tento postoj môžu mať často rodičia detí, ktoré sú dlhodobo choré alebo postihnuté. V skutočnosti dieťa s takýmito problémami môže byť vo svojom vývoji omnoho viac zabrzdené týmto postojom ľutovania zo strany rodičov, ako vlastným handicapom.

Aj iné situácie môžu byť dôvodom na ľútostný postoj: materiálna chudoba, smrť jedného z rodičov, rozvod v rodine. Určite sú to situácie, ktoré zanechávajú rany a znaky, ale nemusia byť hlavným dôvodom problému. Chlapec nemusí mať nutne zlé známkky preto, lebo má rozvedených rodičov, lebo je sirotou, alebo je z chudobnej rodiny. Je preto dôležité pomáhať mladým prijať aj sklamanie, neúspechy a nerobiť z toho tragédie, ale vedieť prijať ich smútok. Na druhej strane však je i nutné uviesť si, že sklamanie, neúspechy a pády patria do nášho každodenného života.

Rodičia môžu zmeniť vzťah so svojimi deťmi bez toho, aby museli nutne meniť svoju osobnosť, svoj charakter. A nie je potrebné hneď ísť za psychológom, za expertom, akoby existovala magická formulka. Možnosti a zdroje, ktoré sú potrebné, aby sme boli dobrými rodičmi, a teda aby sme sa zmenili, sú v každom z nás: potrebné je však veľa cvičenia, aby sme ich vedeli dobre použiť, a osobná práca a námaha, aby sme ich rozvinuli.

Mgr. Vladimír Pavlík
(spracované podľa Tibora Reimera)

Bohoslužobný život zboru

Bohoslužobný život v cirkevnom zbore prebiehal v polohe pokoja a pravidelnosti. V uplynulom období sme nezaznamenali nejake výrazné udalosti. Môžeme len konštatovať, že sme sa pravidelne schádzali k službám Božím, biblickým hodinám, pôstnym večeriam a podobne.

21. mája zbor v rámci služieb Božích pozdravil svojho zborového farára Vladimíra Pavlíka, ktorý sa dožil 60. rokov narodenia. Pri tej príležitosti mu zaspieval aj „jeho“ spevokol. Spevokol sa pripravuje na pravidelnú prehliadku spevokolov, ktorá bude dňa 25. júna 2006 v Liptovskom Jáne.

Konfirmáciu sa pripravujú na svoju konfirmáciu, ktorá tohto roku bude 9. júla o 10. hod. na ktorú vás všetkých aj touto cestou srdečne pozdravujeme.

18. júna sa konali voľby nášho zborového presbyterstva, voľby seniora Liptovsko-oravského seniorátu a voľby Dištriktálneho biskupa a dozorcú. Bližšie informácie o týchto trojnásobných voľbách vám podáme v nasledujúcom čísle.

Predsedníctvo cirkevného zboru informuje:

Slovom Božím a modlitbou si dali požehnať:
Juraj Michalovič a Gabriela Matejbusová
Ladislav Varanai a Janka Cibáková
„Čo Boh spojil, človek nerozlučuje!“

V uplynulom období sme krstili:
Gabrielu Matejbusovú, Michaelu N., Damiana Beňu a Karolínu Piatkovú
„Kto uverí a pokrstí sa, bude spasený!“

V nádeji vzkriesenia sme sa v uplynulom období rozlúčili s týmito našimi blízkymi:
Máriou Žiarovou, rod. Medľovou – 78 roč.
Zuzanou Kulhavou, rod. Beťkovou – 97 roč.
Ivanom Kováčom – 66 ročným
Igorom Brtňanom – 62 ročným
Ladislavom Jačalom – 66 ročným.
„Ja som vzkriesenie a život, kto verí vo mňa bude žiť!“

Prajeme Vám všetkým pekné leto, deťom príjemné prázdniny, dospelým veľa radosti z detí a nám všetkým Božie požehnanie pre každý deň nášho života.

Predsedníctvo cirkevného zboru
Závažná Poruba

Ospravedlnenie

V Porubských novinách č. 46 na str. 9 v príspevku T. M. Niňaja - **Komenského ulica** sme chybou prepisu textu uviedli, že Nadáciu J. A. Komenského ustanovila SYNODA ECAV pred päťdesiatimi rokmi. Správne znie...**pred päťnástimi rokmi**. Autorovi i čitateľom sa ospravedľujeme.

- redakcia-

Celoslovenská púť do Krakova

6. mája Rádio Lumen organizovalo 2. celoslovenskú púť do Svätyně Božieho milosrdenstva v Krakove - Łagieswnikoch. Hoci Svätyniu navštevujú pútnici z celého sveta, Slovákov tam putuje najviac. Dôkazom toho bola aj prvá májová sobota. Ešte za hlboké tmy sa autobusy zo všetkých kútov Slovenska uberali k jednému miestu - Krakovu, aby priviezli vyše 15-tisíc pútnikov. Medzi nimi sme boli aj my z farnosti Okolice. A necestovali sme iba autobusom. Mladí cyklisti, medzi nimi bol i náš Janko Hlušák, absolvovali nie ľahkú trasu na svojich bicykloch, pod vedením duchovného otca J. Garaja. Svätú omšu odslúžil prešovský diecézny biskup Mons. Rudolf Baláž. Na bohoslužbe bol prítomný aj krakovský primas Stanisław Dziwisz, osobný sekretár J. Pavla II., ktorý slovenských pútnikov pozdravil. Pútnici boli v Krakove ďakovať, ale i prosiť Božie milosrdenstvo pre seba i svoje rodiny. Popoludní sa nám predstavili aj viacerí pracovníci Rádía Lumen, na čele s jeho riaditeľom dôst. pánom Jurajom Spuchľákom. Poslucháči tohto rádía mali možnosť celé obrady sledovať v priamom prenose.

Prvé sväté prijímanie

Hoci posledná májová nedeľa bola zrána upršaná a chladná, v srdiečkach detí, ktoré po dvojročnej príprave po prvýkrát prijímali Eucharistického Spasiteľa, prevládala radosť a napätie. Bol to ich Veľký Deň. V preplnenom a krásne vyzdobenom farskom kostole v tento deň prvý raz prijalo Telo Pánovo 34 deväťročných detí. Z našej obce ich bolo päť: Katka a Miško Agnetovci, Dominik Filkus, Hanka Lešťanová a Ľubko Tkáč. Všetkým želáme, aby spomienka na tento slávnostný deň zostala natrvalo v ich srdiečkach.

• Foto (zľava): Ľubko Tkáč, Katka Agnetová, Dominik Filkus, Miško Agnet, Hanka Lešťanová
Poďakovanie vyslovujeme pánovi P. Jurčovi za ochotu urobiť viaceré práce v našej kaplnke a pánovi K. Vejičkoví za ich spoločne vykonanú úpravu Božieho stánku.
Pán Boh zaplať. H. Šarafinová

Leto patrí deťom

Začína sa leto - obdobie dovoleniek a oddychu, čas, na ktorý sa azda teší každý - no najviac deti.

Väčšina detí z našej materskej školy bude prázdninovať v mesiaci júl ešte spolu s pani učiteľkami a o potom štyri týždne v mesiaci august spolu s rodičmi.

Vráťme sa na chvíľu k priebehu školského roka. Podľa článkov v novinách a podľa akcií, ktoré sme poriadali v spolupráci s rodičmi, iste viete, milí čitatelia, posúdiť, aká bohatá bola naša činnosť počas roka. Stretávali sme sa, aby sme naučili deti spoznávať prírodu, vytvárať priateľstvá, rozvíjali komunikáciu, a taktiež rozvíjali medziľudské vzťahy, ktoré sú čoraz horšie medzi nami-dospelými. Naučili sme deti tešiť sa, radovať, pomáhať, šetriť a vážiť si seba, okolie i ľudí okolo, vrátili sme sa do čias detských hier našich ockov a mám, aby sme sa vedeli hrať aj s prírodnými a doma zhotovenými hračkami a predmetmi, reprezentovali sme našu MŠ v rôznych súťažiach, ako napr. viacboj všestrannosti v L. Mikuláši v jeseni a teraz v lete, kde sme obsadili 3. miesto ako družstvo a v súťaži jednotlivcov

Z činnosti ZRPŠ pri ZŠ Závažná Poruba

Ku škole, kde sú šikovné deti a múdre a dobré pani učiteľky, neodmysliteľne patria aj rodičia, ktorí sa tiež nedajú zahanbiť. Výbor rodičov ZRPŠ pracuje pri našej škole už dlhé roky a poriadka akcie, ktoré prilákajú ľudí nielen z dediny, ale aj zo širokého okolia.

Inak tomu nebolo ani tento rok. S príchodom Fašiangov sa začali prípravy na detský karneval a benefičný fašiangový ples. Tohtoročný bol už piaty v poradí. Popoludní mali svoj čas na zábavu vyhradení deti. Mamy pripravili bohaté pohostenie, ujo DJ sa postaral o výborné pesničky a členovia výboru RZ pripravili zaujímavé hry a súťaže. Nálada bola výborná a deťom sa veru ani po troch hodinách šantenia stále nechcelo ísť domov.

Večer prišli do krásne vyzdobenej sály rodičia a ich priatelia, mnohí vo veľmi zaujímavých maskách a kostýmoch. Ocenenie za najlepšie masky získal stôl, za ktorým sedeli len sami anjeli a čerti. Za nimi nijako nezaostával ani stôl pani učiteľiek, ktoré sa blyslí im vlastnou fantáziou a kreativitou pri príprave kostýmov.

Príprava podujatia dá výboru RZ každoročne poriadne zabráť, ale napriek všetkej námahe nás hreje vedomie, že vytážok z tejto benefičnej akcie spraví radosť deťom z MŠ a ZŠ a časť peňazí bola vyčlenená aj pre potreby školskej kuchyne a jedálne.

Druhým zimným podujatím sú už tradičné zimné školské preteky. Deti si tu zmerali sily v piatich disciplinách a to: zjazdové lyžovanie, bežecké lyžovanie, sánkvanie, bobovanie a lopárovanie. Hoci bol poriadny mráz, na bojovom poli bolo pretekárom niekedy až horúco, tak usilovne bojovali o každú sekundu. Nálada bola výborná až do konca a najlepšia bola pri vyhodnotení, kedy každý účastník dostal sladkú odmenu. Tí najlepší v jednotlivých disciplinách získali aj diplomy, aby si aj po čase mohli zaspomínať na svoje „veľké preteky“.

S blížiacim sa júnom deti každoročne očakávajú svoj veľký sviatok, Medzinárodný deň detí. Porubské deti ho čakajú zvlášť netrpelivo, lebo vedia, že les okolo ich dediny sa na pár hodín premení na záračný. Objavia sa v ňom známe rozprávkové postavičky, dávajú deťom rôzne úlohy a vôbec je tam veľká zábava. A navyše na konci rozprávkového lesa je lúka plná prevkapaní a hier, kde možno vyhrať aj cukríky. No kto by sa netešil na niečo také? Deti sa veru nevedeli dočkať, kedy svitne to dlho očakávané ráno. Ale keď svitlo, bolo upršané, usmoklené a veľmi studené. Nedalo sa nič robiť, iba čakať ďalej. A oplatilo sa. O týždeň nás privítalo slniečko asi prvými teplými lúčmi v tomto roku. Na rozprávkovú lúku ockovia od skorého rána varili guláš, aby sa deti aj rodičia po namáhavej ceste rozprávkovým lesom mohli posilniť. V improvizovanom bufete nestačili obsluhovať, takí boli všetci smädni. Tohtoročný rozprávkový les zaznamenal určite rekordnú účasť.

Chcem vysloviť poďakovanie všetkým členom aj nečlenom Výboru RZ pri ZŠ a MŠ v Závažnej Porube, ktorí neváhali a nezištne priložili ruku k dielu pri príprave všetkých našich podujatí. Zvláštna vďaka patrí našim mladým, ale aj skôr narodeným rozprávkovým postavám. Je pekné vidieť, že v dnešnej dobe, kedy väčšina ľudí myslí viac na seba ako na druhých, sú tu mladí ľudia, ktorí chcú rozdávať radosť a šťastie, ktoré len pred pár rokmi sami prijímali.

RNDR. Daniela Lešťanová za Výbor ZŠ ZRPŠ

Lepšie je deťom na dedine či v meste?

Už sme si zvykli na to, že takmer žiadna udalosť v obci sa nezaobíde bez aktívnej účasti detí z MŠ a ZŠ. Všetci to pokladáme za samozrejmé. No len málokto si uvedomuje, koľko úsilia a času vynaložia p. učiteľky, p. vychovávateľky a samozrejme deti, pri príprave programov. Všetci prítomní radi a s láskou pozeráme na svoje deti či vnúchatka, ktoré často na vysokej úrovni ukážu to, čo vedia. A nie sú to iba kultúrne programy. Máme možnosť vidieť aj práce, ktoré vytvorili na hodinách výtvarnej a pracovnej výchovy alebo v krúžkoch, pod vedením tých, ktorým sú zverené.

Keď porovnávame možnosti detí prejavovať sa na verejnosti v meste a na dedine, určite naše deti sú vo výhode. Často majú možnosť verejne vystúpiť, čím si zvyšujú sebavedomie a prirodzené i smelé správanie. Každému dieťaťu je umožnené ukázať svoj talent a schopnosti.

K dobrým výsledkom, ktoré deti dosahujú, prispieva aj školské prostredie. V interiéri MŠ pani Stanislava Il'ánovská svojou šikovnosťou a talen-

tom vytvorili na stenách deťom rozprávkový svet.

Aj vnútorné priestory ZŠ, vďaka dobrej spolupráci s rodičmi, ožili farebnosťou a pestrosťou nielen stien, dverí, ale tiež novou podlahovou krytinou chodieb a schodov. Za zmienku stojí aj estetický nábytok na chodbách a, samozrejme, i počítačová učebňa.

Veríme, že i vonkajší vzhľad ZŠ sa v dohľadnej dobe výlepší, čo by prispelo aj k celkovému vzhľadu našej obce.

Možno by bolo dobré, aby aj občania, ktorým už deti do týchto zariadení nechodia, mali možnosť pozrieť si vnútorné vybavenie oboch škôl. Stálo by im to za to. Čo tak umožniť deň otvorených dverí pre verejnosť?

Na záver ďakujeme menom členov Jednoty dôchodcov v Záv. Porube pani učiteľkám i deťom našich škôl za spoluprácu a chvíle s nimi strávené. Cez prázdniny, ktoré už klopú na dvere, im prajeme, aby si dobre oddýchli a načerpali čerstvé sily do práce v novom školskom roku. -SS-

3. miesto Sebastião Kuzma, 3. miesto Lenka Niňajová a 2. miesto Luka Hladký (len tak okrajovo-deti súťažia v behu na 20 m, v skoku do diaľky a v hode loptou), v Spišskej Novej Vsi sme sa zúčastnili celoslovenskej súťaže v gymnastike, kde si deti vyskúšali ozajstnú súťaž. Neuspeli sme medzi prvými, ale deti zvíťazili nad sebou, nad strachom a posunuli sa ďalej a o rok budú zasa lepší, istejší a vyspelejší. Na prehliadke tvorivosti v L. Mikuláši pod názvom POTVORKA vystúpili deti pod vedením p. učiteľky Lydky Jambrichovej s divadielkom „Zajačik ušiačik“ a dvoma pódiovými skladbami. Pod vedením K. Jambrichovej skladbou „náhorníci“, s ktorou vystúpili chlapci a dievčatá so skladbou „Klope dážď na dáždnik“. Každá súťaž a prehliadka či vystúpenie je pre dieťa nová skúsenosť a zážitok. Hra a pohyb sa stali pre naše deti neoddeliteľnou súčasťou zdravého života, a preto už od vstupu do našej MŠ sa usilujeme v deťoch túto potrebu posilňovať, aby sa postupne fixovala i do ďalších rokov.

Zanietenosť pre dobro vecí a pre dobro detí pochopila už väčšina z nás, a to, že nám pomáhajú občania našej obce, starí rodičia, priatelia a známi, aj deti, ktoré od nás už odišli a sú z nich veľkí školáci, svedčí o tom, že ideme správnou cestou a nájdeme i spoločný cieľ.

Touto cestou sa chcem poďakovať mojim zamestnancom, našim rodinám, rodičom detí, obecnému úradu a všetkým, ktorí počas roka podávali pomocnú ruku. Popriatť všetkým v tomto začínajúcom dovolenkovom období, aby zregenerovali svoje telo i dušu, aby vďaka oddychovali, tešili sa z maličkostí, chodili do prírody a našli si čas pre seba i pre svoje deti, lebo to, čo do detí vložíme a spolu s nimi prežijeme, to sa nám vráti.

Katarína Jambrichová, riad. MŠ

Porubská kapela

Písal sa rok 1945 a znamenal koniec II. svetovej vojny. Naša obec bola vojnou dosť poškodená, lebo dlho patrila do prvej línie frontu. A výsledok po vojne? Občania pracovali na jej obnove. Cez deň pracovali a večer odpočívali.

Po určitom čase prišla do obce konsolidácia a kamaráti, či priatelia sa znova začali po večeroch schádzať, kde sa dalo. Najviac však v rodinných domoch. Jedným z takýchto miest bol aj dom obývaný Milošom Mikulášom (krajčírom) susediaci s obchodom potravín. V jeho krajčírskej dielni sa schádzali určité ustálené počty kamarátov a priateľiek. Milošovi sa pritom dobre pracovalo. Tu sa debatovalo a vznikali rôzne nápady. Poznamenávam, že televízory vtedy ešte neboli a ani rádií v domácnostiach nebolo, tak ako je to dnes.

Aj po rokoch spomínam, že Miloš bol veľký kamarát s mojím bratom Jánom Galkom. Ako mladý „chalan“ som s ním chodieval na takéto posiedky do Majstrov. Rád som ich počúval a naberal od nich skúseností. Pri týchto večerných debatách vznikla myšlienka (či to bol nápad, už nepamätám) založiť hudobnú kapelu. Pričom nikto z prítomných nevedel na žiadnom hudobnom nástroji hrať a ani nepoznali notovú sústavu.

Treba však povedať, že nie každý mal na to čas a vôľu prekonať predpokladanú drinu. U tých, čo mali odvahu a chuť, vznikali debaty: kto a na akom hudobnom nástroji chce hrať. Nebolo to jednoduché, lebo skoro každý chcel hrať na harmonike. No rozhodovacia finančná situácia a tak postupne sa veci riešili, ba aj vyriešili a rozhodlo sa, aké zloženie hudobných nástrojov plánovaná kapela bude mať. Aby kapela bola uvedená, nastal proces rozhodovania, ale to všetko už za pomoci odborníkov - hudobníkov z Liptovského Mikuláša a Košíc.

Dohoda budúcich hudobníkov vyzerala nasledovne. Kapela bude mať sedem členov s týmto obsadením hudobných nástrojov: bubon - basa - husle - harmonika - Es alt saxofón - B tenor saxofón - trúbka.

Bubon kupoval Paľo Šulek (chatár) - basu obsadil Ján Hladký (Babec st.) - husle Ján Hladký (Babec ml.) - harmoniku Miloš Mikuláš (krajčír) - Es saxofón Matej Jurečka (kominár) - saxofón B tenor Ján Galko (Skubík) - trúbku Rudo Galko (Skubík).

Hudobníci boli, nástroje tiež, len nik nevedel na nich hrať, okrem „Babcovcov“ (Hladkých).

Takže, čo nám ostávalo? Učiť sa noty a samostatne cvičiť na nástroji, ale za pomoci tých, ktorí už ovládali príslušný hudobný nástroj. No bolo ich treba vyhľadať. Ja, ako najmladší z tejto kapely, som začiatky muzikantského učenia absolvoval v Liptovskom Mikuláši u pána Štrkolca, ktorý hrával vo vojenskej dychovke na krídlovke.

Chcem však povedať, že každý hudobný nástroj má svoju učebnú knihu, a ten čo ju zdoľá, už môže povedať, že hudbe rozumie a nemá problém, aby sa aj samostatne naučil na druhom hudobnom nástroji. Čo sa u mňa aj stalo: naučil som sa hrať aj na saxofóne i klarinete. Takýto výsledok sa dá uskutočniť len veľmi častým cvičením a musí to byť aj záľuba. V tej dobe brat Ján Galko pracoval v Košiciach a hre na saxofón ho učil dokonca profesionálny muzikant Štátneho divadla Košíc. Miloš Mikuláš mal zas učebnicu na harmoniku, a tak sa učil v súkromí. Matej Jurečka (kominár) tiež cvičil samostatne z učebnice pre saxofón.

Takto sa budúci hudobníci učili väčšinou v zimnej časti roku 1945 a v jarnej časti budúceho roka. Všetko tvrdo drinou a vždy na úkor voľného času. Po dlhom cvičení, konečne, prišiel čas na kúpu tanečných šlágrov podľa notových rozpisov pre príslušné hudobné nástroje vznikajúcej kapely.

Začalo sa kolektívne cvičenie šlágrov najskôr u Mikulášov, neskôr v kultúrnom dome pod javiskom. Tu sme sa naučili hrať aj ľudové pesničky.

Nacvičili sme dvadsaťosem šlágrov a presne toľko aj ľudových pesničiek do tanca. S takýmto repertoárom sme prvýkrát vystúpili verejne v Závažnej Porube a to na starom ihrisku, pri vyšnej bráne. Tu sme vyhrávali do tanca. Ako dnes sa pamätám aj na tancujúcich, ktorí boli očarení nami a my ako kapela nimi. Toto bol začiatok kariéry našej kapely. Správy o našom účinkovaní boli veľmi pozitívne. Šírili sa do okolitých obcí L. Mikuláša i obcí Liptovského Hrádku, čím sme vlastne zviditeľňovali našu obec. Keď sme hrali v Kultúrnom dome v Závažnej Porube, tak ten išiel prasknúť od návštevníkov. V tom čase sa zábavy usporadúvali zväčša po nedeliach a vytrvalí tanečníci vydržali až do ranných hodín. A potom sa išlo do práce.

S postupom času tanečných pesničiek pribúdalo, prikúpili sme si mikrofónny zosilňovač, ktorý nám pomohol zosilniť spievajúci hlas. Nebolo voľnej nedele, aby sa nehralo. Mali sme široký rájón, kde sme

hrávali - a to od Trnovca až po Hybe, z druhej strany od Dúbravy po Podtureň. Neskôr sa začalo hrať aj po sobotách a hralo sa aj na svadbách, nielen v Porube, ale aj okolitých dedinách. Zaujímavé, ktorí si chceli zahrať v našej kapele, bolo veľa. Jeden z nich bol aj Milan Rúfus (básnik), ktorý výborne hral na bubon. Pomáhal trúbkar Kojš a saxofonista Mašura z Bobrovca, ďalší bubeník Machaj a huslista z Demänovej.

Kapela mala úradný názov Porubská kapela (bočný „Strana oddychu“). Kapely každým rokom podrobovali hudobným skúškam. Tu boli ohodnotené do akej skupiny kvality patria a za akú finančnú cenu môžu hrať. Na takéto skúšky sa chodilo do Ružomberka, Dolného Kubína i L. Mikuláša.

Hrať v kapele popri zamestnaní je veľmi namáhavé a zaťažujúce, obetuje sa svoj voľný čas, ktorý chýba pri iných záujmoch a prácach. Kapelu zastihli aj nepríjemné časy. Odchodom do školy skončil Ján Hladký, z dôvodu práce v Košiciach Ján Galko. Títo boli nahradení náhradníkmi. Nastúpil Ján Jurečka - saxofónista a huslista z Demänovej. Netrvalo dlho a prišiel ďalší odchod z kapely. Bubeník Paľo Šulek a harmonikár Miloš Mikuláš odišli chatárčiť na chatu pod Dumbierom.

Pre kapelu to bol nepríjemný odchod hudobníkov. Ako sa udržať, čo robiť, aby bola schopná hrať na zábavách. Tak prišlo k jednaniu s hudobníkmi z druhej kapely, ktorá bola v dedine a hovorili jej „Pod úvozom“. S ponukou súhlasil harmonikár Vlado Valent (Bubeň), huslista Matej Broska a spomínaný bubnár Machaj z Bobrovca.

Po určitom čase odišiel na štúdiá do Košíc aj trúbkar Rudo Galko. Tento prípad opisuje v jednej básničke aj Milan Rúfus: „...bubon je už na Dumbieri a trúbka do Košíc mieri...“.

Kapelu si doplnili o krídlovkára Štrkolca z L. Mikuláša a bubeníka nahradil Ján Mikuláš (Maliar).

Po týchto zmenách Porubská kapela hrávala ďalej a to na zábavách i po svadbách. Keď som sa vrátil z vojenskej služby, vzali ma späť a hral som na trúbke.

Spomínam, že v roku 1952 kapela hrala v tomto zložení: Ján Jurečka - saxofón, Ján Mikuláš - bubon, Matej Broska - husle, Matej Jurečka (Kominár) - saxofón, Ján Hladký (Babec) - basa, Rudo Galko - trúbka, Vlado Valent - harmonika. V tomto zložení hrala dlho. Kapela hrávala, roky pribúdali. Postupne nastali ďalšie zmeny v obsadení nástrojov. Rudo Galko začal hrať na saxofón a na bubnoch Jozef Halahija. Čo je však najdôležitejšie: Porubská kapela existovala, zabávala, bavila svadobčanov. V strede týždňa účinkovala aj na fabrických posedeniach, či stretnutiach v prírode. V tomto období už škála hudobných šlágrov kapely bola veľmi široká, pohybujúca sa v stovkách, čo už nevyhnutne vyžadovalo viac cvičebných hodín.

Prišli roky 1959 - 60- 61. Porubská kapela hrala len čisto s porubskými muzikantmi v tomto zložení: Ján Hladký st., Ján Mikuláš, Ján Jurečka, Matej Jurečka, Rudo Galko, Vlado Valent, Matej Broska. Táto skupina hudobníkov hrala až do skončenia účinkovania, keď všetci starší pre starobu opúšťali jej rady, a tak postupne zanikala. Boli pokusy, aby sa obnovila, no likvidácia sa stala skutočnosťou. Tí, ktorí zostali, začali hrať v iných hudobných skupinách.

Porubská kapela zostala v spomienkach u tých, ktorí ju poznali a tým, ktorí ju nepoznali, pripomíname jej históriu týmto článkom.

Rok 2006 je pre Porubskú kapelu významný tým, že uplynulo presne 60 rokov, ako zazneli jej prvé tóny na verejnosti. Bolo to v letnom období roku 1946 na ihrisku pri Medokýši pod Hrádkom.

Rudolf Galko-Skubík

• Zľava: Michal Štrkolec - trúbka, Vlado Valent - harmonika, Matej Broska - husle, Ján Mikuláš - bubon, Ján Hladký - basa, Ján Jurečka - saxofón, Matej Jurečka - saxofón, Jozef Mašura - saxofón

Dialóg s farárom, ktorého máme radi

Mgr. Vladimír Pavlík - rozšievá Božie slova

Začnime krátkou, ale zložitou otázkou: aké miesto má kňaz medzi ľuďmi? „Je to rozšieváč Božieho slova,“ pohotovo, pritom pravdivo presne vyjadril svoje poslanie evanjelický farár Vladimír Pavlík, ktorý v mesiaci máji roku 2006 spolu s najbližšími, rodinou a cirkevným zborom v Závažnej Porube oslávil svoju šesťdesiatku. Ku gratulantom sa pripojilo vedenie obce, predstavitelia Matice slovenskej a redakcia Porubských novín. Miestom nášho stretnutia sa stala vinotéka (zbierka vín), ktorú si pán farár rovných desať rokov rozširuje o nové exponáty. Reč sa však netočila okolo vína. Hovorili sme o zážitkoch a citových skúsenostiach z detstva, či mladosti, o prvých dotykoch kňaza s cirkevným zborom. Nielen z úcty oficiálnej, ale z úcty k pravde Božej i ľudskej sme zaznamenali takmer štyridsať ročnú dráhu života činníka Evanjelickej cirkvi na Slovensku. Proste zapísali životný príbeh služobníka Božieho ako starostlivého otca rodiny, suseda, priateľa, vrstovníka... Po vypočutí nevedného životného príbehu sme uznali, že rozdávať seba druhým dokáže len človek s veľkým srdcom a nezvyčajným darom lásky k Bohu.

Predovšetkým zvedavá otázka významnej a dôležitej skutočnosti: Pán farár, čo vás viedlo k rozhodnutiu stať sa kňazom?

„Moje rozhodnutie študovať teológiu nebolo spontánne, prichádzalo prirodzenou cestou. Vyrastal som vo veľmi zbožnej rodine. Otec je dodnes známy svojim luteránskym pohľadom na svet a život. Aj jeho život je v tomto smere vedený. Starý otec bol veľký „písmak“, veľký človek, úžasne som si ho vážil. Bol to na tie časy veľký vzdelanec, keby bol žil v inej dobe, určite by bol dosiahol veľmi veľa. Mal dokonca akýsi certifikát od neobehého brata biskupa Čobru, ktorý ho oprávňoval k tomu, že keď navštívil niektorý cirkevný zbor vo vtedajšom Československu, mohol požiadať domáceho kňaza o to, aby mu tam dovolil kázať ako civilisti. Takýto certifikát malo veľmi málo ľudí. Takže rozhodnutie študovať teológiu vo mne rástlo tak, ako som rástol a silnel na tele i na duchu. Keď som dosiahol k tomu potrebný vek, rozhodol som sa definitívne.

Samotná teológia ma veľmi naplňovala. Celých päť rokov mi ubehlo veľmi rýchlo. Sú to časy, na ktoré úžasne rád spomínam, pretože boli naplnené predovšetkým štúdiom, no na druhej strane mojimi rôznymi záujmami: preferoval som šport, kultúru, mali ma za pomerne slušného muzikanta, takže ma využívali aj páni profesori, pretože to boli zároveň aj farári, pri rôznych príležitostiach v okolitých zboroch Bratislavy. Môj študentský život bol teda pestrý a krásny, mal som šťastie na mnoho dobrých priateľov a to nielen počas štúdia,

ale i v živote. A som veľmi rád, že práve pri mojej šesťdesiatke to môžem povedať.

Nemajte mi za zlé, ak spomeniem slová múdreho básnika: „Učiteľ je kostolníkom, ktorý ako prvý zapáľuje sviečku poznania v žiakovej hlave.“ Je to pekne povedané. A ja sa vás pýtam: S ktorými menami učiteľov sa spájajú najkrajšie spomienky?

V pamäti a dobrom mi ostali mnohí učitelia z gymnázia. Rád spomínam na pani profesorku Katku Tobíkovú, ktorá nás učila biológiu. Bola to veľmi milá mladá dáma, ktorá mala veľmi dobrý vzťah ku svojim žiakom. Spomínam aj na pána profesora Rochlicza, ktorý bol mojim triednym. Bol to Žid. Čo je však veľmi zaujímavé? Keď sa dozvedel, že idem študovať teológiu, pred spolužiakmi reagoval veľmi stroho, ale v súkromí vyjadril veľkú radosť z toho, že som sa tak rozhodol, čo ma osobne veľmi povzbudilo. Veľmi rád spomínam na profesorov z teologickej fakulty: predovšetkým na pána profesora Petrika, ktorý bol veľmi známy v umeleckých kruhoch. Na jeho fare sa vystriedalo strašne veľa ľudí. Tu som sa napríklad zoznámil so Zdenkom Sychrom, s nebohým Julkom Satinským...Pri zaujímavých debatách sme spolu vypili niekoľko pohárikov dobrého vína. Pán profesor bol úžasne ľudský človek. Spomeniem takúto vec: keď išiel celý autobus študentov z tzv. dekanského dňa, zastavili sme sa po ceste na fare u spomínaného pána profesora. A on neraz bol ochotný nakŕmiť a napojiť aj štyridsať ľudí. Bolo to gesto skutočne veľkého človeka.

Veľmi rád spomínam na pána profesora Vladimíra Olexu, ktorý bol zároveň farárom v Modre. Bol to úžasne múdry človek, neskutočný filozof. Keď ho človek počúval na prednáškach, tak mal pocit, že vie všetko. Vedel doslova vkladať múdrosť do hlavy. Škoda, že zomrel veľmi mladý. Jeho smrť ma hlboko zasiahla, pretože tohoto človeka som mal veľmi rád. Samozrejme, boli tam aj iní profesori: pán profesor Karol Nandraský. Zbožňovali sme jeho kázne plné provokácie. Oslovil nás odvážnymi názormi na mnohé veci, ktoré neraz zarezonovali aj v cirkevných kruhoch. Mnohé z jeho myšlienok pretrvávajú dodnes. A tak by sme mohli spomínať veľmi dlho.

Tým, ktorukončias štúdiá, zvykneme pripomínať ľudovú múdrosť: Najprv faru, potom Maru. Nevieš, či je táto otázka „šitá“ na mieru, presnejšie, či ste boli najskôr vysvätený za kňaza a až potom ste si založili rodinu, alebo tomu bolo inak?

Teologickú fakultu som skončil a vysvätený som bol v známom roku 1968, v roku éry Dubčeka. Aj my sme sa tešili, lebo nastalo uvoľnenie. Ľudia, ktorí pracovali v tej dobe v cirkvi, pocítili akýsi boom. Prišiel som ako kaplán do Svitu. Bolo to mestečko mladé, mnoho mladých rodín s deťmi. Ako kaplán som učil okolo 240 detí. Bolo to úžasné. Na škole som dostal katedru so všetkým, čo k tomu patrí, rysovali sa veľké možnosti. Všetko to bolo veľmi krásne, až vzrušujúce. Zároveň som bol kaplánom pre Gerlachov a Batizovce. Bohužiaľ, politická klíma sa začala otáčať. Po dvoch rokoch som musel zo Svitu odísť, lebo tam zrušili kňazskú stanicu. Odchádzal som do malého zboru v Mostovej pri Galante. Zbor tvorilo okolo 330 duší. Prichádzal som tam ako slobodný, 24 ročný muž. Tu som sa zoznámil s mojou terajšou manželkou, ktorá bola členkou tohto zboru, bola učiteľkou. A tu som naplnil porekadlo, ktoré hovorí: Najprv faru, potom Maru, teda konkrétne slečnu

Ildikó. Na fare v Mostovej som sa dlho neohrial, pretože na biskupskom úrade usúdili, že mladý farár musí pracovať v ďaleko väčšom zbore. Jednoducho, aby bol využitý. A tak som odišiel za farára do Ratkovského Bystrého. Bol to zbor, ktorý v tom čase mal okolo 1200 duší. V tomto zbore bolo skutočne veľa práce. Boli to sedemdesiate roky, roky „normalizácie“, ale i napriek tomu rád spomínam na tieto časy, pretože človek sa zocelil a poznal mnoho dobrých ľudí. V Ratkovskom Bystrom sme boli rovných päť rokov. Tu sa nám narodili obidvaja synovia. Bolo nám tu celkom dobre. No keď prišla ponuka z Hnúšte, kde sa uvoľnilo miesto kňaza, tak sme sa presťahovali. Tu som pôsobil rovných desať rokov. Pre cirkev to boli tvrdé časy. Napriek tomu sme urobili veľa práce: vykonala sa oprava kostola, urobili sa úpravy novej fary, ktorá bola postavená pred mojím príchodom. Na Hnúšťu spomínam trochu tak zvláštne. Manželka si v tom čase nemohla nájsť zamestnanie, chlapci rástli a ja som nebol typom ufnukanca, ktorý kdesi sedí a nadáva na nepriaznivé časy. Popozeral som sa okolo seba a išiel som pracovať. Takže z desiatich rokov farárskeho pôsobenia v Hnúšti som navyše štyri roky pracoval na pile patriacej Smrečine Banská Bystrica. Tu som okrem „riadiťovania“ robil vari všetky práce, ktoré sa tam dali robiť. Doslova zastával mnohé odborné práce. Môj ľudský potenciál bol teda naplno využitý. Neskôr som robil celé tri roky v nábytku „špeditéra“. Práce bolo veľa, stavali sa byty, prichádzali mladé rodiny. Keď manželka dostala prácu v zdravotníctve, tak sa to zlepšilo a ja som sa začal venovať len práci kňaza. Aj napriek všetkému rád spomínam na Hnúšťu, lebo mal som šťastie na dobrých ľuďoch a s ich pomocou som sa dokázal vysporiadať s problémami vtedajšej doby. To, že som tvrdo fyzicky pracoval, nijako neohrozilo moju autoritu. Práve naopak: ľudia si ma vážili, lebo videli, že nielen reč v kostole, ale skutky sú niekedy viac ako kážeň.

Po desiatich rokoch života v Hnúšti sme začali uvažovať o zmene. Životné prostredie na tomto mieste nebolo najzdravšie a chlapci nám rástli. Doslova Božím riadením sme sa dostali s mojím priateľom do Liptovského Mikuláša, kde sme sa stretli s bývalým seniorom Milanom Devečkom. Skôr z rozmaru som sa opýtal, či nepotrebuje farára. Dozvedel som sa, že voľné miesto bolo na Orave a v Závažnej Porube. Závažná Poruba ma hneď oslovila. Ešte v ten deň sme v Okoličnom odbočili a pozreli sme si Porubu. Bolo to začiatkom mája, vstup do obce bol krásny. Bola to dedinka udržiavaná, čistá a to zapôsobil. Seniorovi som telefonicky oznámil, že som sa rozhodol pre Závažnú Porubu. Všetko to potom išlo veľmi rýchlo. Začiatkom mája som takmer nevedel o Porube nič a zakrátko 9. septembra 1987 som sa stal farárom tohoto cirkevného zboru.

• Pán farár V. Pavlík sa zapísal do Pamätnej knihy Závažnej Poruby - máj 2006

Pokúsili ste sa niekedy o bilanciu a dalo by sa to vôbec spočítať: koľko Služieb Božích ste za 38 rokov služby odbavili, koľko konfirmandov prešlo vašimi rukami, koľkých ste pokrstili, zosobášili, alebo navždy vyprevadili? A druhá časť otázky: sledujete osudy tých, ktorým ste požehnali, či už pri krste, konfirmácii, sobáší...?

Každý rok robíme kňazské správy, ktoré sa čítajú na výročitých konventoch. Takže bilanciu v zbere robíme. Akúsi celkovú, osobnú - hodnotovú som ešte nerobil, hoci jeden čas som si sadol nad matriku v Závažnej Porube a pri jednom pohrebe uviedol (bolo to pár rokov dozadu). Bolo to približne dvesto pohrebov a to len tu v Závažnej Porube. Prízvukujem, že niekedy sa treba aj nad týmto zamyslieť, aby bolo vidieť prácu rozsievateľa Božieho slova. Keď ide po dedine murár, môže povedať: tento dom som staval, pri tomto dome som pracoval, toto som muroval. Kňaz, keď bilancuje svoj život, svoju prácu, ťažko môže povedať: vďaka mojím slovám, vďaka mojím kázňam títo ľudia žijú tak, ako žijú. Je celkom pochopiteľné, že sledujem osudy tých, čo som krstil, sobášil. Aj keď sa to navonok nezdá, ale ja s týmito ľuďmi žijem, sú mi blízki. Keď ich vyprevádzam pri konfirmácii, či sobáší, vidieť, že moje príhovory sú pohnuté, cítim chvenie môjho hlasu. Snažím sa im vložiť do srdca Božie slovo, aby ho prijímali, aby ním aj žili. Aj to sa, žiaľ, stáva, že manželka, ktorých som sobášil, sa rozvádza. Chvalabohu nie je ich veľa. Ja to však beriem aj ako svoju vlastnú prehru, pretože tam niečo predsa zlyhalo. Aj keď vždy ide o ľudský faktor a nie všetko môžeme ovplyvniť. Pochopiteľne, že všetkých ľudí, ktorých navždy vyprevádzam, som osobne poznal: niektorých viac, niektorých menej. Ak sa pridajú aj celkom osobné vzťahy, tak je človeku veľmi ľúto. Nemôžem byť len kňazom. Som predsa aj priateľom, susedom. Takéto bilancovanie, ako ste spomínali, sa ešte nechystám robiť, lebo by som mohol získať pocit, že už mám ukončiť svoju prácu. A ja si ešte neviem predstaviť, že by malo dôjsť k prerušeniu mojej práce. Ja mám skutočne to veľké šťastie, že moje povolanie kňaza je skutočne mojím koníčkom, neberiem to ako prácu, ako záťaž, lebo vtedy by to bola veľmi smutná práca a moja práca je naozaj radostná. Aj keď výsledky práce kňaza nie sú adekvátne námahe. Nakoniec Boh je ten, ktorý bude posudzovať, bude nás všetkých hodnotiť: mňa ako kňaza, čo rozsieval Božie slovo, ale aj tých, ktorí sedeli pod kancľom a prijímali toto slovo.

Hoci je práca a poslanie kňaza vážna záležitosť, predsa, za takmer štyridsať rokov služby sa určite nájde aj úsmevná príhoda.

Na Bohoslužbách sa mi nič takého neprihodia, pretože patríam k tým, čo sa pripraviam a zaskočím sa nedám. Isteže, ako kňaz som však zažil veľmi veselé veci, najmä v Hnúšti. Žilo tu veľmi veľa Rómov, detičky sa rodili vo veľkom a bolo ich treba pokrstiť. Katolícky pán farár ich nemohol krstiť, lebo to nedovoľovali jeho cirkevné zákony, keďže rodičia neboli zosobášení. Moja cirkev to zase nezakazovala. Tak chodili ku mne. Až raz som zašiel na katolícku faru a povedal: brat farár, vaši cirkevníci chodia krstiť deti ku mne, čo s tým ideme robiť. On sa zasmial a povedal, nech idú radšej ku vám, akoby nemali byť okrstení.

Stali sa pritom také situácie, že človeku nad tým zastával rozum: po krste vychádzame z kostola a krstný tatko hneď vytiahol otvorenú fľašu rumu a núkal ostošesť: pán farár, už je pokrstené, tak si dajme na zdravie toho malého. Odmietnuť znamenalo veľkú urážku. Najskôr som pre-

sviedčal, že v kostole sa to nepatrí, no keď som nepochodil a videl, že nás sleduje veľa divákov, tak som všetkých pozval na faru, bola nablízku a tam sme si štrngli na zdravie rodičov i pokrsteného dieťaťa.

Ďalšiu veľmi úsmevnú príhodu som zažil tiež v Hnúšti. Asi tri týždne po krste prišli za mnou rodičia s tým, či môžem vyškrtnúť krstnú mamu, lebo je veľmi zlá a oni ju za krstnú mamu nechcú. Ja som zostal v pomykove, čo teraz robiť, čo povedať? Po chvíli uvažovania im hovorím: z matriky to vymazať môžeme, ale pred Bohom je to krstná mama vášmu dieťaťu a tam je zmena nemožná. Nato otec mame povedal: ja som ti to povedal, že sa to nedá. Pred Bohom zostane krstnou, ale my dieťa vychováme aj bez krstnej mamy. Takýchto príhod by bolo neúrekom.

V našom rozprávaní sa pozastavme pri vašich aktivitách mimo služby: na mysli mám porubský cirkevný spevokol Fidelitas, ktorému ste nielen duchovným otcom, ale aj dirigentom a organizátorom, zastavme sa pri vašom pôsobení v okresnom učiteľskom spevokole Tatran, povedzte, že ste verejne činný aj ako člen kultúrnej komisie obecného zastupiteľstva, spolupracujete s vedením obce...

Kto ma pozná, tak vie, že mám blízky vzťah k hudbe. Spreádzam ma celým životom. Už ako študent som hrával na organe vo veľkom nemeckom evanjelickom kostole v Bratislave. Je to veľký štvor-manuálový organ - orchestrálny nástroj. Hrať na takomto nástroji znamená česť pre každého organistu. Je teda celkom pochopiteľné, že na každom mieste, kde som pôsobil ako kňaz som sa zaujímal o spevokol. Nebolo tomu ináč ani v Závažnej Porube. Keďže tu miešaný cirkevný spevokol nebol, tak hneď po piatich - šiestich týždňoch som oznámil, že chcem založiť spevokol. Prihlásilo sa veľa spevákov, spevokol sa začal rozbiehať veľmi krásne. Potom prišlo aj ochabnutie, odchod niektorých členov, či už dobrovoľne, alebo smrťou. No tieto ťažké obdobia sme prekonali a ja som veľmi rád, že spevokol zotrval a zúčastnil sa mnohých akcií, či podujatí cirkevného, ale i svetského rázu. Dlhé roky sme boli častým hosťom v Liptovskom Mikuláši, lebo naokolo takýchto spevokolov nebolo. Po revolúcii 1989 aj vznikli, aj sa rozpadli. Náš spevokol zostal a stal sa stabilným prvkom nielen nášho cirkevného zboru, ale aj celého seniorátu. Účinkovali sme na rôznych miestach, najviac v susednom Jáne, robili nádherné ekumenické podujatia s katolíckou cirkvou v Okoličnom, spomínam na krásne vianočné koncerty s folklórnou skupinou Poludnica, či už doma, alebo v Liptovských Sliachoch, či vo Východnej.

Uplatnenie som našiel aj ako spevák v Tatrane, kde ma veľmi milo prijali a spievam v ňom dodnes. S týmto spevokolom sme prešli aj kus sveta: Grécko, Francúzsko. Mesto Liptovský Mikuláš tu má čulé priateľské kontakty. Naspievali sme aj kvalitné CD - Requiem, autorom je riaditeľ ZUŠ PhDr. Ľubomír Raši. Dokonca v poslednom čase pomáhám dirigovaním, zaskakujem stáleho dirigenta. Samozrejme, že sa venujem aj iným aktivitám: doneďavna som bol konseniorom seniorátu, dobrovoľne som odstúpil, lebo nie všetky veci, čo sa dejú v našej cirkvi i v našom senioráte sa mi páčia, pracujem v mnohých grémiách našej cirkvi, aj v dištrikte, robil som školského dekana a v poslednom čase zastávam miesto spirituála na spojených evanjelických školách v Liptovskom Mikuláši. Od 1. októbra 2005 som poverený krajom - VÚC v Žiline ako krajský inšpektor pre výučbu evanjelického náboženstva. Veľmi si vážim toto poverenie. Je to veľmi zodpovedná práca.

Som veľmi rád, že sa môžem stretávať s mnohými ľuďmi zo školstva. Tieto stretnutia ma veľmi obohacujú. Tiež som veľmi rád, že ako spirituál som denne medzi deťmi, môžem s nimi hovoriť, tešia ma tieto stretnutia. Šesťdesiatku, pri ktorej vzniká tento rozhovor, si ani neuvedomujem, aj vďaka tomu, že pracujem naplno. Mnohí vedia aj o mojom kladnom vzťahu k športu, dodnes sa venujem futbalu, v Hnúšti som dokonca reprezentačne chytal za nemocnicu.

Pri takýchto okrúhlych výročiach sa obyčajne nezastavujeme len pri tom, čo bolo. Uvažujeme o tom, čo nás čaká, čo ešte chceme dosiahnuť, aké máme predsavzatia. Alebo celkom jednoducho: čo ďalej?

Čo ďalej je skôr výzva, lebo v šesťdesiatke sa ešte nič nekončí. Pred dvomi rokmi som bol konventom prevolovaný na ďalšie desaťročné obdobie za kňaza evanjelického cirkevného zboru v Závažnej Porube. Už to, že som bol oslovený a jednomyslene zvolený, ma veľmi potešilo a dodalo mi nových síl do ďalších rokov mojej práce. Pri mojom fyzickom a psychickom stave si svoju šesťdesiatku ani neuvedomujem. Čo je však najdôležitejšie: moja zdravotná karta je takmer čistá, je obchytná len tým, že som prechádzal zo zboru do zboru a chodil som ju vyzdvihovať a ukladať na zdravotné strediská. Mám dosť síl na to, aby som ľudí svojimi kázňami či už povzbudzoval, či vyprevádzal pri konfirmáciách, sobášoch, či potešoval pri odchode blízkych ľudí. Takže otázka, čo ďalej, ma ešte veľmi nezaujíma. Ak by ma začala zaujímať, znamenalo by to škatulkovanie života, ukladanie spomienok do priechodiek ako v počítači a ja to ešte nechcem robiť.

Ďakujem Bohu za to, že mi dával mnoho síl, veľa chuti do práce. A bol so mnou do tejto chvíle. Ja si to uvedomujem. Prežil som mnoho vecí v živote a môžem povedať, že som mal veľmi veľa šťastia: na dobrých ľudí, na dobrú manželku, na dobrých synov. Je príjemné počuť od ľudí: pán farár, títo vaši chlapi sú vás počúvajú akoby mali po pätnásť! Ako ste to dokázali? Ani si to neviem vysvetliť. Je to vzájomné: naše vzťahy sú plné lásky, je to také obaľovacie. Skutočne môžem povedať: po tejto stránke som bohatý človek. Ďakujem Bohu za všetko.

Vaše vyznanie, pán farár, bolo viac ako úprimné, veľmi spontánne. Potvrdilo, že od kňaza sa žiada nielen úprimnosť a zainteresovanosť na všetkom o čom káže, ale i vrúcnosť a celok osobného s nadosobným. V tejto chvíli ďakujem za rozhovor

Dušan Migal'a, šéfredaktor
Porubských novín

• Ku gratulantom sa pridala i starosta P. Baráni a jubilarntovi odovzdal spomienkový darček. Vedľa: Ildikó Pavlíková, manželka

Básnik i Liptov môj v za(s)lúbení...

/Básnik z najdrahších/ Milan Rúfus mi v telefóne toto zaprorokoval:
- Príd' bývať do Liptova.

Ako rád, ako rád by som ta šiel a spočinul.

Ocitol sa na Ružovom vrchu.

Ani sa nepýta,
trojruža vykvitá,
na ker sa upína
tajomná kvetina...

Akosi sa so mnou už takto veci dejú.

Po tom, čo sa u nás v páre stalo, vyberám sa slúžiť: kráse ducha,
duchu krásy.

Práve na pohrebe tej, bez ktorej som stratený, zaznelo prvé pozvanie.
I myslí na mňa, milý básnik, aby sa tak stalo a Slovo prezúrodňovalo.

/Prvé poľúbky/ Moje prvé dotyky s Liptovom odohrali sa kedysi za
mladi na výlete vari v siedmom – ôsmom ročníku. Pamätám: nocovali
sme v chatkách s pekným menom. Borová Sihot' pri Liptovskom
Hrádku. Spomínam si v tejto súvislosti aj na námestie s kolotočom
v Liptovskom Mikuláši.

Kde by som sa vtedy nazdal na blízkosť Svarína s našimi
a Závažnej Poruby s vysokoškólakom pod Poludnicou!?

Lež v rámci onoho výletu presvítá mi v mysli i prechádzka
Mostovou ulicou a pred Kultúrou v Ružomberku.

/Chlapec so srdcom ako ja/ Hovorím: v tom čase kúsok od miest
nášho výletu a spánku „Kde bolo, tam bolo,/ žil človek tichoústy.“

Rodili sa mu pod rukami básne jedna za druhou, nie práve
radosťné, lež akosi zákonite doráňané a ťažké, preťažké.

O láske.

Nie kvety zla, kvety dobra ponúkal ako prostá žena na nároží
svoje snežienky, kašičky, konvalinky, pivónie, ľalie, gladioly...

Pobadal som, akoby v ňom kráčal po zemi Posol Boží.

Svätou nocou znel, rozlamoval chlieb, čo zrel a voňal ako skorocel.

„Syn. Mlky pre život/ a príliš živý pre sen“. Poklonil sa rodu
i rodičom práve tak ako lienke, potokom, klasom v poli.

Príliš toho vedel.

Ako boli báseň.

Rozosieval zrná a rád uzeral sa v rose, studničkách, stebľách
krásy.

A moja duša do jeho zemitej poézie hlávku ubolenú, no i snívú
a zapálenú vkladala si. Mal som ju skrz-naskrz ňou obloženú.
I premiloval každé - každúcké slovo ako raz a potom už navždycky
Bohom zoslanú ženu.

/Ako let cherubí/ Tak zašušťala nad mojím chlapčenským životom
Rúfusova mladá poézia.

A ja som tak chcel. Aby ma zasiahla hlboko ako sa len dá. Aby mi
čo najviac riekla o tom, čo ma už mocne prepadalo vnútri: „o tichu
náruživom, /z ktorého prichádza,/ o výškach jeho slova,/ v nich Bohom
chvíľku je,/ a znova, znova, znova/ o tom, že miluje.“

Isteže.

Všetko som to viacere tušil ako poznal, vlastne vôbec nie, ale
oblažovala ma tak príbuzná reč, vnímavosť a jej istota.

/...jak chlieb na našom stole/ I blížili sa Vianoce 1956. Mal som
práve dvadsať. Úč vysokoškólak. Chystal som sa na sviatky domov,
k rodičom aj súrodencom, šiestim, dve sestričky nadto mali sme už
v nebi, keď zrazu vo výklade kníhkupectva zbadal som magickú
podobizeň básnika na obálke knihy. Ako inak, ak nie v tom jeho
roláku.

Až dozrieme.

Ten príbeh som už zaodel do poetického rúcha s pomenovaním
Dohovor.

Tu v dotknutí Liptovom dopovedávam.

Vyjavujem si v pamäti ten krásny svet.

Študentský i ľudský.

Poberám sa doň. Do Liptova, ktorý odvtedy vo mne svieti, hori, plá
ako zažatá lampa poézie. Rozumie sa, že nehynúcej. A vždy si teraz
hovorím: - Prečo si sa v onom čase nerozbehol za vyvoleným básnikom
pod Poludnicou? To mohlo byť stretnutie dvoch samotárov v holej
púšti slova a básne. Bál si sa? A čoho? Bude to asi tak, že príliš som si

ho vážil, nosil v sebe ako drahokam. Že som sa jednoducho neodvážil
prekročiť prah iného domu, čo ako spriazneného, vyžarujúceho do
diaľok to Svetlo.

V okamihu prečítania prologickej básne Jún/Ludstvo Milana
Rúfusa bol som jej a jeho.

Aspoň tú jednu – jedinú odcitujem celistvú:

Blýska sa ticho, tlmene.

A vtáka nečuť z polí.

Obilie placho zvlnené

tak pred dozretím bolí.

Mäkkosti klasu ohmatáva
dnes tichá prísnosť zo zeme
a dlho žne sa stroja.

Až dozrieme, až dozrieme...

Ale ty, báseň, neodpúšťaj.

Buď spravodlivosť tvoja.

Bolo v nej všetko, čo som v ranej mladosti priam úporne zhladával
a potom v dozrievaní či dozretí žil, sám a v rodine. Velebil som vždy
tichosť a rád som mal tlmenný hovor. Vtáci boli vždy moji, čo pretrvávajú
doposledka. Polia. Najrodnejšie z rodných. Nikdy som nechýbal na
žnivách. Šumu klasov som rozumel lepšie ako ľudom. No a to krédo
básne.

Stát si za všetkým.

V živote, tvorbe a láske.

Stát si za slovom skutkami, ktoré s nami pôjdu na Boží súd.

Mohol by som takto čítať verš za veršom, báseň za básňou. Lež pre
túto príležitosť pohľadím očami naozaj máličko z nesmiernej skrinky
pokladov, kráľovskej klenotnice.

Trebárs začneme s Ťažkou hodinou: „Ech, mať v hrdle kvapku
vašej slzy, /tak by, krásna, tak by zaplakal...“

Malo by sa citovať z každej básne.

Také mi boli blízke.

Ibaže nedá sa. Obnažíme iba úlomky či korenky.

Za starou mamou: „Stmieva sa v cmiteri, podívať začína. /Mdlý
dážďik jesenný sa cedi riedkym chvojím./ Dobrú noc, gazdiná, dobrú
noc, gazdiná./ Dobrú noc, rozprávka, dobrú noc deťom tvojim.“

Ach, ťažko-preťažko prejsť mlčaním ponad ďalšie klenotné miesta,
ako Básnik, Modlitba za milú, Na chotári malá jeseň sedí...

Z druhej časti Až dozrieme schytáva za srdce hneď Novembrová.
Najradšej by som ju prepísal do písma. V tomto mesiaci mi je
najkrajšie, hoci i najtklivejšie a najťažšie. Už v minulosti udiali sa
rozhodnutia na celý život. Pán Boh si za svojím dielom stojí. Povolal
ma a nás žiť i mrieť.

A znova na mňa zvoláva nové poslanie?

Ó, niet nad List jednej žene!

A má pokračovanie v Óde na radosť.

Tie poémy v našom lyrickom básnictve sotva kto už prekoná.

Ja som si Až dozrieme nosieval ako modlitebnú knižku do kostola.
Len Pán Boh plný milosrdenstva vedel o mne. Boh môj najdrahší! Ako
som sa učil, chystal na to – raz mať rád.

„Ó, poezia! Pochválená/buď, tvoje právo úžasné:/ že s čistým
srdcom, na kolenách/ len možno vstúpiť do básne. /Že oddeli sa v tvojom
vrení/ mam prázdny, faloš studená. /Že znojom duše pokropený/ má
v tebe omyl väčšej ceny/ než pravda za groš kúpená.“

Bože, ľúbim Ťa o to viac.

Ku koncu mihotavého listovania knihy Až dozrieme je toho cenného
– osobného čoraz viac. Také Materstvo. Z neho sme si vybrali motto
pri narodení nášho syna na oznámenie, ktoré sme rozposielali rodine:
“Klas dozrel, k nívám sklonený. /Výtryskla bolesť zo ženy. /.../ Naveky
snom i ranami/ bdie neha ženy nad nami.“

A Liptov nastupuje a hrá svoje sóla. Predsa i v tých veršoch koľko
je intimného a preboleného, ďakovného: „Ó, buď ti chvála/ za každý
dúšok života.“

Zakladá sa nová úroda a rozhárajú sa vyznania lásky mame, otcovi
i všetkým, čo ich predišli.

Jar prichádza a do hrúd zeme a rovnako i do žil človeka vkladá:
„nech je nám dopriate úrodný život žiť“.

doc. Imrich Vaško,
dekan FFKU Ružomberok, máj 2006

Veľmi dobre je, keď človek človeka miluje

Diamantová svadba je skutočne vzácnosť. K tejto vzácnosti chvíli to v tomto roku „dotiahli“ manželka Mária a Ján Kulhavý. Je celkom prirodzené, že po šesťdesiatich spoločne prežitých rokoch má človek právo spomínať, lebo nažitého je až-až.

„Host do domu, Boh do domu,“ takto privítali diamantoví manželka vedenie obce v jedno piatkové májové popoludnie. Pekne sa s nami porozprávali, zaspomínali na roky mladosti. Dozvedeli sme sa, že v živote prekonalí nejednu prekážku, ani choroby ich neobišli. Mnohé prekonalí a hovoria, že sa stal zázrak. Lekári ich liečili, ale Pán Boh uzdravil. Dožili sa požehnaného veku. Tešia sa z troch detí, štyroch vnúčat a jedného pravnúčata. Nepredbiehajte, skôr skompletizujeme vzácny osud manželov predstavujúci prekrásny ľudský príbeh. To, čo zaznie ďalej, je akási spona vyjadrená sebaapripomínaním.

Svadba bola na Ducha

„Zoznámili sme sa na priadkach a to ešte pred vojnou. Chlapci tam chodievali, aby videli, ako ktorá vie robiť, či je usilovná, usmievať sa, príjemná. Vyberali si a veru tam sa to všetko začalo,“ priznala sa jubilantka ajubilant ju doplnil: „Pravda je. Ja som ale musel narukovať a keď sme „písali“ poslednú stovku, tak sa začala vojna. Rovných päť rokov som bol na fronte a som rád, že žijem. Prežili sme ťažké chvíle, bolo by to dlhé rozprávanie.“ Mamka by ma boli aj druhému sľúbili, ale ja som len jeho mala rada, tak som čakala a nakoniec sa šťastlivo dočkala.“

Svadba bola na Ducha v roku 1946. V dedine sa spievalo a stavali máje. Pri sviatku ich sobášil pán farár Kuna. Bola to vlastne dvojsvadba, lebo v ten istý deň sa ženil i brat Michal Kulhavý (krajčír). Ako to vtedy bývalo zvykom: do polnoci bola hostina u Betkov a Pavlínich, odkiaľ pochádzali nevesty. Po pol-

noci sa svadobčania presťahovali do Kulhavých.

Mama Kulhavých nevestu pekne privítali: „Dali sa mi napíť sladkej vody a povedali: aby si bola poslušná, dobrá a verná manželka,“ zaspomínala a dodala: „veru, doopatrovali sme obidvoch rodičov a aj po rokoch nás teší, že náš dom je požehnaný, lebo ľudia doň radi chodia, deti sú nám častým hosťom, bratia i švagrovia sa vždy ohlásia na kus reči. Porozprávame sa o tom, čím žijú, čomu sa radujú, čo ich trápi.“ Zhodne priznali, že spolu prežili šťastné i ťažké chvíle. „Brázda života nášho bola slzami poliatá, ale šťastlivá, lebo všetky trápenia sa nakoniec v radosť obrátili. Pán Boh nám dal všetkého, čo nám treba, aj keď nás ťažko skúšal. A my sme vďační: za dobré deti, vnúčatá. Žijeme v opatere nášho syna Janka a dobrej nevesty Danky. „Veľmi je dobre, keď človek človeka miluje,“ zdôraznila pani Kulhavá. Nepeknapilo nás, keď sme sa dozvedeli, že niekedy premýšľajú aj nad tým, prečo rodičia majú menej času na deti, ako starí rodičia. Poznamenala, že rodičovstvo si človek vychutná až vtedy, keď sa stane starým rodičom.“ Manžel chodil po murárečine, ja som sa venovala malému gazdovstvu, robila v Ďumbieri a opatrovala deti. Mala vždy dost času, lebo celý život som vstávala zavčasu.“ Darmo je, hodina ranná, zlatá dohán. Tak to bolo, a tak to zostane, či priznať chceme, alebo nie. Ako to „chodilo“ medzi vami, aj ste sa za tých šesťdesiat rokov pohádali?

Marka moja

„Pekných dní sme prežili viac, ako zlých. Chlapi Kulhavých majú dobrú povahu, len misíš okolo nich vedieť. Vždy som si spomenula na slová našej mamy: Na vadenia treba dvoch...Keď sa začne chlap srdiť, vtedy otvor dvere a odíď, ale ak sa ráno povadíš, tak ho

pekne večer čakaj s večerou, aby mal stôl vždy pekne prestretý. Ak je láska, tak mnohé. Ak ti je veľmi ťažko, požaluj sa Pánu Bohu, vypočuje ťa, nikomu nič nepovie a pomôže ti.“ „Veď je tak ako vraví, ale nezveličuj, dievča“ ohlásil sa manžel, „večer štebotala, ale noštek ovisnutý, no povedzme i to, že u nás vždy dobro dokázalo prekryť zlo. Prihovoril som sa, Marka moja, zabudnime na to zlé, radujme sa daru života, veď máme deti.“

Samorastlý talent

Ak sme povedali, že život nežili ľahko, tak uvedme i to, v čom sme sa pri návšteve utrdili: Pán Kulhavý dostal od Pána Boha do daru dve hrivny: kelnu, murársku varechu a neobyčajnú schopnosť nožikom vyrezávať rôzne figúrky do dreva. Priznal, že z „brucha“ sa to robíť nedá. Všetko treba vidieť a všetko precítiť. Len vtedy, keď mal chuť, tak vyrezával. Je to samorastlý talent a výsledky jeho zručných rúk sa stali základom fondu ľudovomeleckej tvorby občanov Závažnej Poruby. Stála expozícia bude umiestnená v Rúfusov dome. Pani Kulhavá je zas obdarovaná darom reči. Jej brilantný porubský spôsob reči a neobyčajne vzácnu vyjadrovaciu schopnosť viedli Národopisné múzeum v Liptovskom Hrádku k tomu, že štýl jej dialektu zaznamenali a zaregistrovali do archívu národa, ako skvosty slovenského jazyka: porozprávala, ako sa pečie kuchon, priblížila viaceré zvyky i obyčaje Závažnej Poruby.

„Ako Pán Boh chce, tak je. Dožili sme sa šťastnej staroby a vám dakujeme za všetky želania,“ povedala pri rozlúčke. Celé rozprávanie sa však žiada zakončiť neobyčajne pravdivou myšlienkou, ktorá „stojí“ v kuchyni nad stolom rodiny a je vyšíť rukami domácej gazdinej: **Šťastný je ten, kto prežil lásky sen.**“

Dušan Migala

• Svadobná fotografia z roku 1946: Ján Kulhavý, 1919, Mária Kulhavá, rod. Betková, 1922

• Jubilanti sa zapísali do Pamätnej knihy Závažnej Poruby, máj 2006

• Spomienkový darček odovzdal diamantovým manželom starosta P. Baráni

Moje básničky

Katarína
Devečková,
rod. Staroňová

Venujem
spomienke
na našu mamu
a na všetky mamy,
ktoré už odišli.

Za mamou

Za tebou mama –
smutno je.
Ešte je krátky čas.
To zrno čo si zasiala
začína klíčiť v nás.

Bez teba mama ticho je.
Už nepočuť tvoj hlas.
Tichučká jeho ozvena
doznieva v ušiach nás.

Clivo je mama na duši,
keď ťa už doma niet.
Pre teba domov je
už iný, nie náš svet.

Ťažko je mama, preťažko.
Musíme ďalej žiť
a pokračovať v živote,
kde pretrhla sa niť.

V srdciach a spomienkach
si stále živá v nás
a ranu na duši
zahojí možno čas.

Spi sladko, mama naša,
snívaj si večný sen,
nech ti je ľahká navždy
porubská rodná zem.

Žiť možno ťažko, pritom pekne a vd'ačne

• Starosta P. Baráni odovzdáva jubilanke Z. Broskovej kyticu kvetov

„Prišli sme zavinšovať a priniesli kyticu kvetov. Sú to naozaj krásne roky,“ oslovil starosta P. Baráni deväťdesiatročnú Zuzanu Broskovú, rod. Valentovú v jej príbytku pri neobyčajnom sviatku. „Ďakujem vám, že ste na mňa nezabudli,“ odpovedala zhovorčivá starenka, „len keby som mohla chodiť, ale to tie čižmy na družstve porobili.“ Bodaj by nie, keď celý život pracovala v živočišnej okolo dojníc a tam sa inak ako v gumákoch nedalo.

„Robota to nebola ľahká. Pred druhou vstávať a dlho, dlho sa dojlo ručne. Ja som vždy načas vstala, mňa živočíchár nemusel chodiť budiť, nevymeškala ani jednu šichtu,“ pripomenula a dodala, „...vtedy sa všetko robilo ručne, aj hnoj po poli rozhadzovať rukami. A to všetko za jednu jednotku na celý deň, pričom jedna jednotka predstavovala päť korún. Bolo by toho ešte veľa na spomínanie, ale o všetkom sa nedá...“

Vydávala sa mladá

Vydávala sa mladá, práve v deň svojich narodenín. Postavili si domček a spolu vychovali tri deti: Želmíru (1939), Jána (1946), Pavla (1951). Manžel jej zomrel v roku 1970 a už 36 rokov žije ako vdova. Teší sa zo šiestich vnúčat a piatich pravnúčat. „Väčšiu časť života sme v našej rodine prežili cez vojnu, keď sme prichýlili židovskú rodinu Altmanovcov z Liptovského Mikuláša. Rodičia sa ukrývali v horách a my sme opatrovali ich dievčatko. Riskovali životy. No keď Poruba evakuovala, tak sa otec s mamou odvážili prísť po dcéru s rozhodnutím: Keď máme zahnúť, tak spolu celá rodina. Po vojne nás celkom potešilo, keď prišla pohľadnica z Palestíny, že všetci žijú,“ radostne oživila príbeh jednej židovskej rodiny, ktorá počas holocaustu našla útočisko v Závažnej Porube a akoby zázrakom prežila. Aj po dlhých rokoch treba pripo-

menúť tieto vysoko humánne a pritom nedocenené skutky, odvahu a obeť viacerých porubských rodín, ktoré si aj po rokoch zaslúžia vd'aku a uznanie. Ved' išlo naozaj o život.

Na všeličo zlé sa zabudne

Je to tak: keď človek začne hovoriť, začne o sebe svedčiť. V tomto svedectve nie je nič prikrásleného, predstavuje všetko, čo prináša samotný život. Na všeličo zlé sa zabudne, ale to pekné zostáva v pamäti človeka bez ohľadu na vek. „Môj muž Matej Broska bol murár a mal veľmi rád hudbu. Dlhé roky bol primášom porubskej kapely Pod úvozom. Nebol to muzikant „naturist“, ale hudobník, čo poznal noty a veľmi dobre si rozumel so svojimi huslíčkami. Jeho brat Maroš hrával na cimbele... Rada som chodievala aj na zábavy, no zabávať sa samej, keď muž vyhráva, nebolo ľahké. Škoda len, že jeho neobyčajné hudobné nadanie sa neprenieslo na naše deti. No aj tak to býva,“ pripomenula rezká jubilanťka.

Čo robievate celé dni? „Keď je doma Želka, tak mi je hej, ale keď odide, mám roboty sama okolo seba veru neúrekom: navariť, poprať, poriadit', chovám kuričky, jahniatka, venujem sa záhradke a v hlináčke treba vedieť robiť. Pole bez obrábania neprináša úrodu. Usilujem sa, ale už ma váľa k zemi a vidíte, že nohy tiež nechcú počúvať.“

V živote je užitočné, aby ničoho nebolo priveľa

K tomuto rozprávaniu pridala pravdivú skúsenosť: „V živote je užitočné, aby ničoho nebolo priveľa. Nepreháňať ani s jedným, ani s robotou. Všetko s mierou. Dobré je pokiaľ má človek zdravie, ale keď prídu choroby, tak sú dni i noci veľmi dlhé.“ V tejto chvíli už netreba veľa slov. Žiada sa však povedať, že život možno prežiť v ťažkej práci a neľahkom údele, pritom pekne a vd'ačne.

Dušan Migala

Susedovie Zuzke

Zuzke

Studnička čistá
jej obraz zrkadlí.
Prejst' a nenapit' sa?
Čistý prameň obísť?
Čistý prameň obísť?
Pokľaknúť a piť
duškom nasat' silu
pocítiť jej lásku
i detinskú radosť.
Dotknúť sa bolesti
a lepším sa stať.

Čo Ti za to Zuzka
čo Ti za to dať?
Budem Ťa mať rada
aj za tetu z neba.
Pozerá sa na nás
na mňa aj na Teba.

Svojej vnučke Emmke k prvému rôčku

Emmke

Rýchlo prešiel prvý rôčik
chyt' ma Kubko za vrkôčik!
Už v prútenom kočiku
vozím svoju bábičku.
„Táááka veľká vyrastiem...“
už vám všetkým ukážem.
Pusu poslať, zaťapkať,
podľa hudby tancovať
to všetko viem dokázať.

Kubko už má rôčky
štyri, spolu máme päť,
na palčekoch jednej
rúčky spočítame hneď.
„Mama, oco,
Kubko, Emmka
rodina je už z nás veľká
a Kubko je rád,
že sa má s kým hrať.“

SLOVÁ

Od druhej svetovej vojny sa život okolo nás zmenil. Zmenila sa aj slovná zásoba. Predkladám na zamyslenie a aj na pobavenie malý zoznam slov, ktoré som sporadicky zbieral asi päť rokov. Sú to slová ktoré sa v mojom okolí, teda v našej obci používali a možno aj v malej miere používajú.

Uvedomujem si, že ktokoľvek môže tento súbor rozšíriť. Až na pár výnimiek nie sú tu slová súvisiace s remeslami, napr. popis časti konského voza, muráčinou, tesárčinou atď. Podotýkam, že nie som v tomto odbore vzdelaný, a preto som neľahko a ani tieto slová neusporiadal podľa nejakého systému.

Tu teda sú.

BAHRA, BÁGNY, BÉKA, BELAJDIKOVAŤ, BINTŇA, BLACHÁČ, BOLENGAŤ, BOLČEK, BORSOK, BROČÁK, BUKLACH, BURGOVEC, CAPARDOŠ, ČARABUCHA, ČEPLINIŤ, ČIBÉZ, ČIGA, ČPIEŤ, ČRAJCHNÚŤ, ČRENKY, ČRVOŇ, ČUCHRAŤ, DIEŽA, DOŠTIAK, DUBASIŤ, DULUVAŤ, DÚPA, FAČKUVAŤ, FAKLIŤ, FASUNGÝ, FERŠIČOG, FIRŠTOK, FÍZDAŤ, FLOCHÁŇ, FEUCHTUVAŤ, FRUMBIA, FUFNAŤ, GANDŽUVAŤ, GÁPEL, GARAZDA, GÓLA, GRGNÁŤ, GRINDAJ, GRINŇA, GUNDŽA, GURTŇA, GAVALY, HACÍR, HAČA, HAJČI, HAMPORA, HARMÁDY, HAVAN, HÁLŇA, HEJÚS, HLÚB, HRDÚSKA, HRNÁDEA, HROMPA, HUČALO, HUDLIVÝ, HÚČELA, CHAJALO, CHALAPUVAŤ, CHAVKAŤ, CHRAMAŽDINA, CHVOSTÁL, KERMENTUVAŤ, KICKA, KIRALOVAŤ, KISEC, KJAR, KLANICE, KLBAČIŤ, KLEPNIAK, KLMAČIŤ, KĽAVÁŇ, KĽUCHTA, KOBELKAŤ, KOLOMPÁR, KONT, KOPERDA, KOPREĽAŤ, KOSTONA, KOŠINA, KOTRBA, KOZLIČKA, KREPTÚCH, KRÚŽMENT, KUMHÁR, KURTY, KYJANICA, KYTA, LACHA, LAŠKA, LAPOŠKA, LEPENÍK, LIEHY, LIENIŤ, LINTITAJ, LOJTRIAK, LÚZNIŤ, LABŽDÍRKA, ĽAPEŇ, ĽARMA, ĽOVČ, MEGUŠIŤ, MERCÚŇ, MERIDZAŤ, MITMAŤ, MLOŠŤ, MOCHLIŤ, MOMÚLAŤ, MOTOCH, MRCÔL, MRKANIČKA, MUKIŇA, MUMAJ, NÁČIVOK, NADIEVAŤ, NÁDKONČIE, NEOČATNÝ, OBNIČAŤ, OBRILÍK, ODEDZA, OGRMÁŇ, OHĽO, OLECHVAJ, OŠPELÝ, PAHA, PALESÁK, PARSUŇ, PARTICA, PATEČKA, PELSTRA, PEŠTERA, PIGAŤ, PÍLUS, PODOBIENKA, POLÍČKO, POLTY, PREŠKORÚBOK, PREŽOCIVÝ, PRMPEL, PRPLINA, PUCKA, PULEC, PUPEN, PUTŇA, RAJČUĽA, RAJTA, RÁROHA, REDIGAŤ, ROZDRÚZGAŤ, SEREPUKY, SEMITKA, SIHLIAK, SNICA, SRABÚCH, SRSTIENKA, STRIHA, STRUNGA, ŠAFEL, ŠAJBA, ŠAJTĽAVA, ŠARAGLE, ŠKIVRAŽNÝ, ŠKURÁŤ, ŠLAJER, ŠLĚGA, ŠPIEŤ, ŠRÁFIK, ŠRĚGOM, ŠMOCHOT, ŠRŠŇAVÝ, ŠPANGĽA, ŠTILKO, ŠTIPÁK, ŠTIRCE, ŠTOPAŤ, ŠTRAJCHNÚŤ, ŠTROPANDEA, ŠTANGĽA, ŠUFLIKANT, ŠUFLA, ŠVONEC, ŠVUNG, TARAJČEK, TEREFERE, TERIGAŤ, TĽAPKY, TRAJFÁK, TREPŇA, TRIELIŤ, TRIŤUŇAŤ, ŤAPŠA, UHORENÝ, UMRNDANÝ, UPELAŠIŤ, VEJAČKA, VEKŇA, VIGAN, VIRGAŤ, VLAČUHY, VOSTRBA, VRCHKOTÁLIK, VYNÁČIŤ, VYSVIEČKA, VYŠKOBRTIŤ, NÁČIŤ, ZACHEAPNÚŤ, ZÔSY, ZRONIŤ, ZÚJUSTENÝ, ŽABEČKA, ŽIAROVČEK, ŽIBLIKAŤ, ŽIHÁL, ŽIVÁŇ.

Ing. Bohuš Agnet

ŠKOLSKÉ ZRKADIELKO

Deň detí – prevkapienie

1. júna bol Deň detí - môj najkrajší deň. V ten deň sme sa neučili. Keď sme prišli do školy, tak nám nikto nechcel prezradiť, kde ideme. O pol deviatej prišiel autobus, ktorý nás odviezol až do Westernového mestečka. Pre nás to bolo veľké prevkapienie. Vystúpili sme a hneď nám dala teta pečiatky na ruku. Potom sme vošli dnu a uvideli sme rôzne zvieratá. Mne sa páčili kone. Dostali sme lístok s úlohami a mali sme ich nájsť a vyriešiť. Potom sme išli na vláčik a ten nás povozil po celom mestečku. Na koniec sme išli na predstavenie. To sa mi najviac páčilo. Potom nás šerif odviezol do Aquaparku. Tam sme sa kúpali, plávali a šmýkali. Ten deň bol krásny. Bola som veľmi smutná, keď sme už odchádzali.

Katarína Agnetová, 3. ročník

Na MDD nám pripravili pani učiteľky prevkapienie. Dlhú sme rozmýšľali čo to bude. Keď prišiel deň 1.6., tak nám to konečne oznámili. O 8.30 hod. prišiel po nás autobus. Na cestu sme dostali balíček od p. starostu. Celou cestou sme sa už nevedeli dočkať. Keď sme tam dorazili, privítal nás bandita na koni. Mali sme tam aj kvíz. Boli sme pri indiánoch, ktorí nám ukazovali ako žili. Potom sme sa previezli na vláčiku. Išli sme k jednej tete, ktorá ryžovala zlato. Ukázala mi to ako sa to robí a skúsila som to. Trvalo to dlho a vyryžovala som jej dve zlatká. Keď sa všetko skončilo išli sme si zaplávať a oddýchnuť do Aquaparku.

Silvia Máliková, 4. ročník

Ráno sme v našej triede netrpezlivo čakali na autobus, ktorým pôjdeme do Aguaparku. Pred vstupom do autobusu sme dostali sladkú odmenu. Nastúpili sme do autobusu a išli sme do Aquaparku. Celú cestu som sa pozeral kadiaľ ideme. A tu bolo to prevkapienie, najprv sme išli do Western City Šiklův mlýn. (Čo sme nevedeli.) Zabávali sme sa tam s kovbojmi, banditmi, šerifom a so spolužiakmi. Bolo to tam ako v naozajstnom ranči na divokom západe. A tu to prišlo: 13. hodina. Čiže akčné divadlo. Strieľalo sa tam, vybuchovali nálož. Potom, po akčnom divadle nastúpili kaskadéri. Jeden vedel ovládať koňa, druhý vedel čarovne krútiť s pištolami a tretí vedel rôzne narábať s bičmi. Potom sme išli do Aguaparku. V Aguaparku bolo tak isto dobre. Kúpali sme sa tam v termálnych bazénoch. Všetko sa odohrávalo v dobrom počasí. Bolo to super.

Dominik Filkus, 3. ročník

1. júna oslavujú deti svoj sviatok. V tento deň nám v škole pripravili prevkapienie. Pani učiteľky nám nepovedali kde ideme. Nastúpili sme do autobusu a čakali, kde zastaneme. Autobus zabrzdl pri Westernovom mestečku. Od radosti sme rýchlo vystúpili a čakali na pani učiteľky pri hlavnej bráne. Tam nám dali kvíz, ktorý sme cestou cez mestečko riešili. Boli tam rôzne atrakcie: streľba z luku, jazda na bykovi, jazda na vláčiku... Najprv sme sa vozili na vláčiku, potom som si zajazdil na bykovi. V indiánskej štvrti sme si kúpili suveníry. Pri jazere sme videli ako sa ryžovalo zlato. Neskôr nás pozvali na akčné divadlo. Tu nám ukázali svoje umenie jazdci na koňoch aj piš-

tolníci. Vrcholovým číslom bola prestrelka s použitím rôznych výbušnín. Po predstavení, ktoré sa nám veľmi páčilo, dopravili sme sa našim autobusom späť domov.

Eugen Vadovický, 4. ročník

Keď sme na deň detí prišli do školy, pani učiteľka nám skontrolovala batohy, či máme všetko potrebné. Keď prišiel autobus, všetci sme dostali cukríčky a džúsy. Nasadli sme do autobusu. Sedel som s mojím kamarátom Jurkom. Autobus naštartoval a zamieril rovno do Westernového mestečka. Keď sme všetci vysadli, tak nám dali pečiatky a išli sme dnu. Boli tam prasiatka, kamzík, kone a elektrický býk. Veľmi sa mi páčil. Páčili sa mi aj obchodíky a v nich som si kúpil kapsľovku a náboje. Ešte sa mi páčilo ryžovanie zlata, vláčik, lukostreľba a indiánska osada. Prišiel čas, keď sme mali ísť pozerať hlavný program. Ten bol najlepší zo všetkého. Páčil sa mi kovboj Luky. Keď skončil program, išli sme do Aguaparku. Rýchlo sme sa prezliekali do plaviek, aby sme mohli dlhšie plávať. Keď sme sa prezliekli, išli sme do bazény. Najviac sa mi tam páčili plávajúce listy. Bolo nám fajn.

Ondrej Vadovický, 3. ročník

Dňa 1.6.2006 sme sa vybrali s celou školou na výlet. Pani učiteľky nám to nechceli dlhšie povedať, ale už sme tušili, kde asi pôjdeme. Keď nám čítali pokyny, prezradili to. Boli sme nedečkavi. O 8.30 hod. prišiel po nás autobus a išli sme do Western city a Aquaparku. Privítal nás bandita na koni. Riešili sme kvíz s 25 otázkami. Boli sme sa previesť vláčikom, pozrieť Indiánov, elektrického býka, ktorý odskúšali aj naši chalani. No a na koniec bolo akčné divadlo. Keď sa skončilo, išli sme si zaplávať do Aquaparku. Naše pani učiteľky nám dovolili ísť aj na tobogány. Na jeden modrý a na vnútorné tobogány. Viac sa mi páčil žltý, pretože na konci bol spád. Z celého dňa mám dobrý pocit.

Simonka Kurajdová, 4. ročník

Zážitok

Boli sme na vystúpení DFS Ďumbier. Spoznali sme nové ľudové pesničky a ľudové tance. Vystupovali tam aj naši spolužiaci: Ondrej Vadovický, Eugen Vadovický, Erik Macko, Tomáško Strych a Miško Štrkolec. Posledná pesnička bola Šimi. Potom sme išli do múzea jaskyniarstva. Páčili sa mi staré pištole, kosti medveďa jaskynného, staré preukazy. Na konci sme si mohli kúpiť suveníry. Ešte sme boli v múzeu Janka Kráľa. Videli sme tam aj mučiaren, dereš, škripec. Potom nás teta zaviedla tam, kde boli vystavené staré veci a kroje. Výlet sa mi veľmi páčil.

Michal Agnet, 3. ročník

Ďumbier

Detský folklórny súbor Ďumbier pracuje v Centre voľného času v Liptovskom Mikuláši 35 rokov. Návšteva Ďumbiera ma celkom baví. Chodím na rôzne súťaže, do táborov a na vystúpenia. Teta Ľudka Štrkolcová je jeho zakladateľka. Práve teraz 2.6.2006 sme mali vystúpenie pre školy a večer pre mamy. V Ďumbieri

spievam sólo. Zúčastnil som sa na súťaži Zlatý Slávik 2006. Umiestnil som sa na 2. mieste. 22. júna pôjdeme na súťaž do Brna. Tento rok v lete pôjdeme do tábora na Záhorie. Už som bol v tábore aj minulý rok. Vedúci pre nás pripravili rôzne hry a pestrý program. Minulý rok tam bolo dobre. Dúfam, že tento bude ešte lepší.

Erik Macko, 4. ročník

Výlet do Talianska

1. 6. som sa s otcom vybral do talianskeho pohoria Monte Baldo na kopec Monte Telegrafo. Vyrázili sme z Bratislavy a išli sme do Slovinska k otcovmu kamarátovi. Skoro ráno sme vyrázili. Keď sme k jazeru Lago di Garda dorazili, boli už 4 hodiny večer. Potom už len unavná cesta hore. Na turistickú chatu sme prespali. Rástlo tam veľa rastlín: vres, orchideje, plesnivce,....

Keď sme zostupovali, uvideli sme kamzíky. Chodníkom sme zišli až k autu. Uvarili sme si polievku na benzínovom variči. Na druhý deň sme došli do Bratislavy. A tak sa náš výlet vydaril. Len tam bolo dosť snehu.

Jakub Orvoš, 4. ročník

GALÉRIA ŠKÔLKÁROV

Rozprávka o princeznej zo žltej krajiny

Za zelenou a oranžovou krajinou bola žltá krajina a v nej žila žltá princezná - volala sa Terezka. Bola milá, usmiata, čistotná, pomáhala mamičke aj deťom, starala sa o kvietky no nemala sa s kým hrať, chcela mať kamarátku inej farby. Vybírala sa do sveta a našla ju v červenej krajine, ktorá bola veľmi blízko. Našla si tam kamarátku Kristínku a tak od tých čias sa začali navštevovať a boli obidve veľmi šťastné.

Lukáško Piatka

Rozprávka o obrovi s chudými nohami

Bol jeden obor a ten mal veľmi chudé nohy a tak stále padal a nemohol poriadne chodiť. Bol veľmi nešťastný. Tohto obra nakreslil chlapec menom Janko a keď to ten chlapec zbadal, chytrý zobral farbičku, nohy mu rozšíril a to bolo radosti - obor mohol chodiť po svete, radovať sa a mohol aj cvičiť. Od tých čias si Janko dával pozor pri kreslení.

Janko Mlynček

Rozprávka o štvorhlavom drakovi

Za siedmimi horami, za siedmimi dolami, kde sa voda sypala a piesok sa lial, bol jeden dobrý drak, ktorý mal rád princeznú a princezná jeho - boli kamaráti. Drak strážil princeznú a princezná mu za

odmenu nosila jest'. Drak PIK ju nosil na chrbte a lietel s ňou a princezná bola veselá, šťastná a usmiate. Takto žijú až dodnes.

Luka Hladký

Rozprávka o smutnom obrovi s veľkými ušami

Kde bolo, tam bolo, bola veľká hora a tam býval obor Marek. Bol to smutný obor. Prečo? ... nemal totiž v hore nikoho, žiadneho priateľa. Kráčal po hore, až kým z nej nevyšiel von a prišiel na lúku, kde si ľahol a zaspal. Keď sa zobudil, bola tma a okolo neho veľa duchov casperov, no on sa nezľakol a začal sa s nimi rozprávať o tom, prečo je tu. Príbeh bol smutný, ale duchovia ho medzi seba prijali a tak obor Marek cez deň spal a v noci šantil s kamarátmi. Zostal s nimi až dodnes.

Borisko Dvorský

Rozprávka o tučnej princeznej

Bola raz jedna princezná, ktorá od malička veľa jedla - koláče, rožky, kekсы a cukriky a nič nerobila. Nechcela ani kúriť, ani vtáčky kŕmiť, nechodila na prechádzky, neumývala riad a necvičila. Začali sa jej smiať všetci ľudia a deti z okolia a ona sa potom hádzala o zem. Jedného dňa buchla päťou po stole a povedala: mne sa už nebude nikto vysmievat', ja už budem iná. Začala jest zeleninu, ovocie, začala cvičiť a tak bola zo dňa na deň ohybnejšia a zdravšia ... už sa ani nehádzala o zem a tak ju mali všetci opäť radi.

Natálka Petrášová

Do Závažnej Poruby sme sa prist'ahovali pred 6-timi rokmi. Ako „prist'ahovalci“ vnímame škôlku vďaka mnohým aktivitám (ZOH, Rozlúčka so snehom, Cesta rozprávkovým lesom...), na ktorých sa zúčastňujú aj rodičia detí, ako príležitosť zoznámiť sa s nimi a začleniť sa tak do života obce. Prajeme pani riaditeľke a kolektívu MŠ, aby im vydržal elán a chuť rozvíjať aktivity v MŠ.

rodina Petrášová

Existuje láska? Čo o nej vieme?

Láska. Ako veľmi po nej všetci túžime! Túžime po tom, aby náš život bol ňou neprestajne preplnený... aby nám, našim príbuzným a priateľom nikdy nechýbala. Chceme ju prijímať i dávať. Chceme byť milovaní, ale aj milovať. Darovať seba, svoje srdce, telo. Odjakživa to tak bolo i bude. Nielen počas sviatkov. Stále. S príchodom každého nového dňa.

Nad definíciou lásky sa ľudia zamýšľajú od nepamäti. Hoci sa o nej už veľa popísalo, zdá sa, že táto téma je nevyčerpatelná. Celý život pozorujeme vlastné skúsenosti aj ľudí okolo seba a snažíme sa porozumieť, čo všetko sa skrýva v tomto jednoduchom a predsa zázračnom slovíčku. Vieme však naozaj, čo je láska?

Interpretácie významu tohto slova sú rôzne. Pre zasnených romantikov bezpochyby znamená zmysel života, pre rýdych realistov je prejavom citovej slabosti, pre sklamaných pesimistov bolesťou a trápením, ale sú medzi nami aj takí, ktorí si pod ňou predstavujú len sexuálny pud. Ktorá z týchto interpretácií je teda tá správna?

Existuje nespočetné množstvo básní či duchaplných výrokov o láske, ale čo presne o nej vieme? Je pre človeka životne dôležitá? Myslím, že na tieto otázky si musí odpovedať každý sám. Odpoveď je skrytá v duši každého z nás, ja môžem rozprávať len za seba.

Už roky premýšľam o láske. Mám pocit, že niečo také ako láska nemožno racionálne vystihnúť. Láska zostáva tajomstvom, ktoré nedokážeme odhaliť rozumom. Vyhybá sa všetkým pokusom ohraničiť ju, objasniť či uchopiť.

Láska je príliš nevypočítateľná... príliš nelogická... nemá stanovené žiadne pevné pravidlá. Jednoducho sa vynorí, často sa znovu stratí a objaví zase niekde inde. Za týchto okolností sa zákonite vnučuje otázka, či láska skutočne existuje, alebo je len výplodom mysle.

Láska nie je vecou rozumu, ale záležitosťou citu. Môžeme donekonečna čítať a premýšľať o láske, ale pokiaľ ju vnímame len rozumom a myslením, nemá pre nás žiadnu hodnotu.

Ľudia si málokedy uvedomujú, aký veľký význam má pre nich láska. Je pravda, že zážitky sa nedajú merať v laboratóriu pomocou prístrojov, ale človek ich môže opísať. Tieto opisy sú vždy subjektívne, to však neznamená, že o láske nemožno povedať nič všeobecne platné. Vo mne toto krátke slovíčko evokuje množstvo výrazov - spolačovanie sa porozumením, dôvera, vernosť, túžba, tolerancia, podpora, oddanosť, milovanie... Neapadáť azda pri tomto slove aj vás čosi veľmi podobné?

Chuť milovať a potreba byť milovaným je vrodenná každému z nás, ale ani chuť ani potreba nestačia k tomu, aby sme zvládli umenie milovať. Umenie milovať dokonale ovládame až vtedy, keď dokážeme byť šťastní zo šťastia iných a snažíme sa ľuďom okolo seba pomáhať, aby prežili šťastný a plnohodnotný život.

Mať rád znamená chcieť pre druhého len to najlepšie, a to aj za cenu, že pritom zraníme vlastné pocity. Mať rád znamená cítiť úctu k milovanej osobe a úprimnú vďačnosť za jej bytie.

Milovať druhého neznamená, že s ním budeme vždy so všetkým súhlasiť. Nikto nie je dokonalý a nikto nemôže stopercentne splňať všetky naše požiadavky. Zdieľať život s človekom, ktorý sa od nás v mnohom líši, vôbec nie je jednoduché a ľahko môže dôjsť k nedorozumeniu. Svoju schopnosť milovať a byť milovaným v skutočnosti prežívame, keď dokážeme odpúšťať chyby a zmierime sa s nedokonalosťou života.

V každom vzťahu to niekedy zaškrípe, a ak sa má aj naďalej zachovať, vždy musí niekto ustúpiť. Nesmieme však zabúdať, že mraky prejdú a opäť svietne slnko. Veď keď sa zamračí, to ešte neznamená, že slnko neexistuje.

Láska je veľmi zložitá. Niekedy krásna, inokedy trpká a bolestivá. Musíme prejsť mnohými skúškami, aby sme pochopili jej zmysel a zistili, či láska, ktorú cítime, je naozaj tá pravá.

Skutočná láska je založená na vzájomnom odovzdaní a hlbokom pochopení druhého človeka. Ustavične sa prehlbuje a časom je stále intenzívnejšia. Nepanikáriť pri problémoch. Je vyrovnaná, emocionálne stála a trvalá...

Skutočnú lásku človek prežíva vtedy, keď sa dokáže zbaviť závislosti, žiarlivosti, vlastníckych nárokov, strachu zo straty, očakávaní, nádeje, bolesti, utrpenia a iných negatívnych prejavov. O lásku sa treba neprestajne starať. Je ako oheň. Ak doň prestaneme prikladať, časom vyhasne. Rovnako teda, ak prestaneme pracovať na vzťahu, časom sa z neho stratí to, čo nás hrialo pri srdci. Jednoducho prestane byť tým, čím bol.

Láska je ako nástroj, ktorý sa musíme naučiť dobre ovládať a starať sa oň, aby fungoval. Ak to dokážeme, pochopíme hlboký zmysel slova milovať a nájdeme svoje celoživotné šťastie.

Lásku si nemôžeme ani vyrobiť, ani vynútiť, a už vôbec nie vyčarovať. Môžeme ju nájsť len vtedy, keď odsunieme všetky úsudky a kráčame v ústrety životu s otvoreným a vnímavým srdcom. Skutočná láska je bezpodmienečná. Keď dospelý človek dáva niekomu svoju lásku, je mu vďačný za to, že ju prijal. Neočakáva zaviazanosť. Nie, to vôbec nie. Nepotrebuje ani, aby mu ten druhý ďakoval. On ďakuje za to, že jeho lásku prijal.

Láska nepotrebuje byť rozpoznávaná. Nepotrebuje žiadne uznanie, žiadne osvedčenia, nikoho, kto by ju mal okúsiť. Rozpoznanie lásky druhým človekom je druhotné. Nie je pre lásku podstatné, lebo tá bude prúdiť aj tak. Aj keď ju nikto neokúsi, aj keď ju nikto nerozpozna, aj keď nikto nebude šťastný a potešený len kvôli nej - láska bude prúdiť ďalej, pretože práve v jej prúde sa človek cíti šťastne a radostne.

S láskou je to rovnaké ako s riekou. Láska prúdi a zaplavuje. Rieka predsa tiež netečie kvôli nám, rieka tečie, či už sme tu alebo nie. Kvôli neplyníe preto, aby mohla uhasiť náš smäd, či zavlaziť naše polia. Rieka proste tečie. My môžeme jej vodou uhasiť svoj smäd, alebo nemusíme - to záleží len na nás. Rieka tu proste je, ale nie je tu pre nás. To, že si z nej môžeme brať vodu pre svoju potrebu, je vedľajšie.

Láska je ako vôňa kvetu. Kvet šíri svoju nádhernú vôňu nezávisle od toho, či svieti slnko, alebo prší, alebo či táto vôňa priťahuje včely a tie odnášajú semeno kvetu so sebou. Kvet šíri svoju vôňu vždy bezpodmienečne, a tak je to aj s láskou. Láska ako teplé slnko svietiace na ľadovú planinu rozpúšťa akékoľvek bariéry a bolesti. V jej žiare sa všetky obavy a strach premieňajú na vodu a vyparujú sa.

Každé sklamanie veľmi bolí, ale nesmieme dovoliť, aby zmenilo naše vnímanie lásky. Je dobré poučiť sa z chýb a pozerat na svet racionálnejšie, ale je dobré aj zachovať si aspoň maličkú nádej, že čistá láska existuje a raz príde čas, keď svoj vysnívaný poklad nájdeme.

Keď zamrzne srdce, nepomôže mu ani jar, ani leto. Lady v srdci láme iba láska. Je silnejšia ako mráz, krajšia ako vodopád a nikdy nezamrzá. Často som svedkom situácií, ktoré vo mne vyvolávajú pochybnosti, či láska, v ktorú verím, skutočne existuje. Vždy, keď okolo seba vidím príklady nešťastnej lásky, dotkne sa ma to. O to viac, keď ide o človeka, ktorého dobre poznám a viem, že si lásku zaslúži. Vtedy sa vo mne opäť vynára otázka, či láska, ktorá presahuje materiálne veci a prekonáva všetky prekážky, alebo láska, ktorú nemôže nikto a nič zničiť, naozaj existuje.

Ten, kto raz spoznal silu lásky, môže isto potvrdiť, že existuje. Zaklope na naše dverka srdca a prebýva v nás. Nedá sa síce dokázať, ale je to tak.

Láska existuje. Aj vo chvíli, keď sme takmer uverili, že to najlepšie z nej máme už za sebou, niekedy nás ešte ohromujú záblesky hlbokého uspokojenia. Dokonca omnoho hlbšieho, než sme zažili kedykoľvek predtým.

Môžeme vlastniť čokoľvek, po čom túžime, ale pokiaľ nedokážeme milovať a deliť sa o svoje city, porozumenie a nehu s ľuďmi, na ktorých nám záleží, nikdy si to nedokážeme vychutnať. Bez lásky nikdy nepocítíme úplné uspokojenie svojich potrieb.

Život bez lásky je fádny. Nič nemá význam, ak nemáme lásku. Život bez lásky je plný bolesti, strachu a neistoty. Láska je cesta k šťastiu, zdraviu, múdrosti a spokojnosti. Bez lásky nemôžeme byť dokonale šťastní.

Láska má mnohé, ustavične sa meniace tváre a podoby. Ak neuzatvárame svoje srdcia a zmysly zo strachu, že zažijeme porážku a sklamanie, zistíme, že láska je prítomná vždy a všade.

Láska naozaj existuje. Je všade okolo nás, ale keď máme zatvorené oči, tak ju nevidíme. Láska je všade navôkol. To len vo chvíľach, keď nemáme otvorené srdce, tak ju necítime.

Iveta Ráchelová
zo susednej obce

ŠPORT

Vážení spoluobčania, dovoľte, aby sme cestou Porubských novín predstavili činnosť nášho športového klubu za posledné obdobie.

Náš Športový klub je najmasovejšou organizáciou v našej obci. Má 187 členov, ktorí si riadne hradia členskú príspevky. Na čele ŠK stojí správna rada, ktorá riadi chod klubu či už po ekonomickej, hospodárskej, ako aj športovej stránke.

Zloženie rady:

predseda ŠK **Ing. Pavel Beťko**
 podpredseda ŠK Ján Kamien
 manager ŠK Ján Mlynček
 členovia ŠK Ing. Eugen Vadovický
 Milan Staroň
 Pavel Šarafín
 Peter Jambrich
 Juraj Bukas
 Katarína Bohmerová

Činnosť ŠK pozorne sleduje revízná komisia, ktorej predsedom je Jaroslav Jurečka st. a členovia Miloš Rúfus, Milan Ľanovský a Eva Griešová.

Športový klub má momentálne 4 oddiely, ktoré fungujú samostatne a riadia ich vlastné výbory. Najmasovejším oddielom je futbalový, ktorý má momentálne 109 členov a 6 družstiev. V prípravke sú deti od 5 - 9 rokov a trénujú ich Milan Ľanovský a Milan Niňaj. Mladších žiakov má na starosti Dušan Bocko a Ivan Hladký. Starších žiakov vedie Jaroslav Beťko. Žiaci nám 4 roky hrávali druhú slovenskú ligu, čo už, bohužiaľ, dnes neplatí, keď tohoto roku vypadli do III. ligy. Hrať takú vysokú žiacku súťaž je pre tak malú dedinu obrovský úspech.

Družstvo dorastu vedie Milan Vyšný. Chlapci skončili v piatej lige na peknom 2. mieste. Trénerom A mužstva je Ján Pleva a chlapci v piatej lige skončili na peknom štvrtom mieste, keď im postup do štvrtej ligy ušiel o jediný bod. Naši vyslúžili futbalisti sa stretávajú raz do týždňa a pod názvom starí páni Poruby hrávajú svoje priateľské stretnutia s okolitými rovesníkmi. O túto činnosť sa starajú Milan Staroň, Vladimír Mlynček st. a Ján Ľanovský. Výbor FO pracuje v zložení Ing. Pavel Beťko, Ján Mlynček, Milan Staroň, Ivan Hladký, Ján Mikuláš, Pavel Šarafín, Jaroslav Beťko, Milan Kováč.

Druhým najmasovejším oddielom je RTVŠ, ktorý združuje 53 členov. Oddiel pravidelne poskytuje priestor širokej športovej verejnosti, od mládeže až po občanov v dôchodkovom veku, zaoberá sa či už v telocvični alebo pri iných aktivitách. Gymnastyka sa pravidelne zúčastňuje na podujatiach na celom Slovensku. V roku 2005 sa stali majsterkami Slovenska v pódiových skladbách na súťaži Gymteam v Spišskej Novej Vsi. Taktiež pravidelne sa umiestňujú aj na iných súťažiach na stupňoch víťazov. Výbor tohto oddielu pracuje v zložení: Katarína Jambrichová, Ivetta Beťková, Katarína Bohmerová, Božena Mikulášová, Janka Mikulášová. Tu by sme privítali, keby sa viac do diania zapojilo mužské pokolenie našej obce.

Dalším oddielom je stolnotenisový, ktorý má 22 členov a dve družstvá, ktoré hrávajú v regionálnych súťažiach so striedavými úspechmi. A družstvo hrá v VI. lige a skončilo na 6. mieste, B družstvo hrá v VII. lige a skončilo na 7. mieste. Tu je potrebné ešte viac spropagovať tento šport a pritiahnúť hlavne mládež z našej obce. Tento oddiel vedú Juraj Bukas, Ján Kamien, Ing. Eugen Vadovický.

Najmenším oddielom je turistický, ktorý má 9 členov. Zúčastňujú sa akcií v rámci celého Slovenska a niekedy aj v zahraničí. Pravidelne poriadame výstup na Poludnicu a to zimný ako aj letný. O chod tohto oddielu sa starajú Ing. Milan Kufňavý a Ing. František Brantál.

Vážení spoluobčania, ako vidíte, Športový klub má široký záber činnosti, k čomu nám treba ročne na činnosť okolo 800 tis. korún, ktoré je nie jednoduché pozháňať. Taktiež funkcionársky káder je pomerne úzky a stále sa opakujúci, chcelo by to novú mladú krv, a preto privítame v našich radoch všetkých schopných mladých ľudí. Aj touto cestou by som chcel poďakovať všetkým dobrovoľným funkcionárom, ktorí na úkor vlastného času a rodín sa starajú o chod nášho klubu, ktorého organizáciu nám závidia široko - ďaleko.

Ešte v krátkosti sa zmienim o tom, čo sme za naše účinkovanie vykonali a čo plánujeme. Takže na chate Opalisko sme zrekonštruovali izby, sprchy, záchody, nádvorie, vykonali sme rekonštrukciu kotolne, kde sme vymenili aj zdroj kúrenia a radiátory. Tieto investície nás stáli zhruba 2.100 tis. Sk. Vybudovali sme tiež bufet v areáli zimného strediska Opalisko v hodnote 150 tis. Sk. Na letnom štadióne sa vybudovalo oplotenie hracej plochy, vybudovali sme letný ako aj zimný bufet, zriadil sa tanečný parket, vybudovalo sa pomocné ihrisko za hornou ako aj dolnou bránou, plážový volejbal, tenisový kurt a detské ihrisko. K tomuto všetkému je potrebná dennodenná údržba. Toto všetko má hodnotu okolo 2 mil. Sk.

Nejaké plány máme aj do budúcnosti. Hlavne je potrebné zrekonštruovať chatu na moderné rekreačné zariadenie, na čo je potrebné zhruba 12 mil. Sk, ktoré je treba získať z grantov, prípadne pritiahnúť súkromného investora. Taktiež na letnom štadióne chceme vybudovať mini polyfunkčné ihrisko s umelou trávou a tiež pomocnú hraciu plochu smerom na Lipt. Ján. Toto všetko čo sme už zrealizovali a čo nás aj čaká, by nebolo možné vybudovať bez pomoci obce a starostu P. Barániho a taktiež sponzorov, ktorí nám pri týchto veciach, ako aj pri športovej činnosti pomáhajú.

Na záver tohto príspevku mi dovoľte poďakovať všetkým funkcionárom, občanom a sponzorom, ktorým patrí naša vďaka a úcta. Sú to: Obec Závažná Poruba, ZML PS Záv. Poruba, Cestné stavby, VIPEX, CYRO, RAMIRA, CRAEMER, SIPS, ELEKTROTHERM, TECHNOPREDAJ, PEMMEVA, BALUX, PD, DOLLIS, STOLÁRSTVO M. Piatka, NIŇAJ a ONDRUŠ, L. TRÉGER, AUTODOPRAVA Kuzma, PROCAR, I. BUKAS, S. PODMANICKÝ, JUR SPORT a ďalší.

Ing. Pavel Beťko, predseda ŠK

Tabuľky

B-skupina - V. liga

1.	L.Štiavnica	26	16	9	1	54:19	57
2.	O.Jasenica	26	17	4	5	57:24	55
3.	Dúbrava	26	15	7	4	46:28	52
4.	Záv. Poruba	26	15	6	5	54:24	51
5.	Ludrová	36	11	6	9	67:47	39
6.	Bešeňová	26	11	5	10	45:40	38
7.	Veličná	26	10	6	10	36:42	36
8.	Lisková	26	9	7	10	48:39	34
9.	Palúdzka	26	8	10	8	39:38	34
10.	Sučany	26	7	4	15	43:64	25
11.	Podbiel	26	6	6	14	34:55	24
12.	Dražkovce	26	6	5	15	33:53	23
13.	Žaškov	26	6	5	15	30:61	23
14.	L.Hrádok	26	3	4	19	25:77	13

5. liga dorast sk. B

1.	L.Sliače	26	18	1	7	115:48	55
2.	Z.Poruba	26	18	0	8	77:29	54
3.	Palúdzka	26	16	3	7	96:33	51
4.	Nižná	26	15	6	5	51:21	51
5.	Tvrdošín	26	14	3	9	68:45	45
6.	Sučany	26	12	6	8	61:47	42
7.	T.Teplice	26	10	7	9	66:49	37
8.	Trstená	26	10	6	10	51:54	36
9.	L.Lúžna	26	10	5	11	46:46	35
10.	O.Jasenica	26	8	9	9	52:42	33
11.	B.Potok	26	9	6	11	37:44	33
12.	Valča	26	9	0	17	45:87	27
13.	Vrútky	26	3	3	20	26:106	12
14.	M.Čepčín	26	1	3	22	15:155	6

2. liga SZ sever

1.	Martin	26	26	0	0	225:9	78
2.	Žilina B	26	21	3	2	92:18	66
3.	Námestovo	26	19	3	4	89:23	60
4.	Ružomb. B	26	19	2	5	93:32	59
5.	V.Rovné	26	13	2	11	54:51	41
6.	Zborov	26	11	5	10	53:59	38
7.	T.Teplice	26	11	1	14	43:56	34
8.	K.Liesko.	26	9	1	16	31:65	28
9.	Krásno	26	9	1	16	48:86	28
10.	Trstená	26	7	4	15	33:90	25
11.	Kys.NM	26	6	4	16	16:83	22
12.	Dlhá	26	6	3	17	34:113	21
13.	Liesek	26	4	4	18	30:85	16
14.	Z.Poruba	26	3	3	20	15:86	12

2. liga MZ sever

1.	Martin	26	25	0	1	209:11	75
2.	Žilina B	26	14	0	2	193:18	72
3.	Ružomb. B	26	18	3	5	89:32	57
4.	Námestovo	26	15	4	7	59:30	49
5.	Zborov	26	14	5	7	70:43	47
6.	Krásno	26	13	4	9	73:54	43
7.	Liesek	26	12	5	9	78:65	41
8.	Trstená	26	12	3	11	72:65	39
9.	Dlhá	26	8	4	14	56:95	28
10.	V.Rovné	26	6	4	16	31:70	22
11.	Z.Poruba	26	6	3	17	29:76	21
12.	Kys.NM	26	5	3	18	32:117	18
13.	T.Teplice	26	3	4	19	25:143	13
14.	K.Liesko.	26	0	0	26	7:204	0